

CĂLĂUZA

REVISTA SCOALELOR DUMINECALE, SOC. TINERETULUI SI SOC. FEMEILOR

ANUL IV. No 2.

Redacția: Arad, Str. Fabricii 20.

Apr.-Iunie 1938

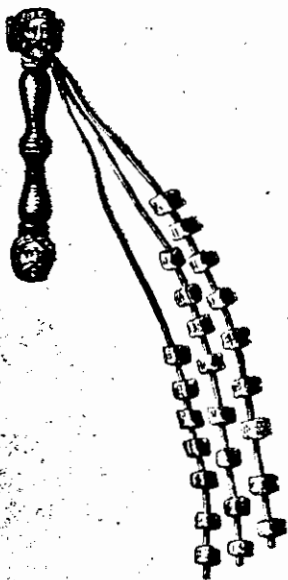
Grădina Ghetsemani, locul unde Domnul a petrecut în ultima noapte înainte de cruce, în rugăciune, — așa cum este astăzi. În grădină sunt și acum opt măslini cari se presupune că sunt tocmai de pe vremea Domnului. Doi din ei se văd aici.

Așa au fost puși cu picioarele
în butuci Pavel și Sila. Vezi
lecția Școalei Duminecale din
5 Iunie.

Bătaia cu nuielele la Rômani.
Așa a fost bătut Isus și Pavel.
Vezi lecțiile din 3 Aprilie și
5 Iunie.

„Nuielele” cu cari a fost bătut
Isus și Pavel, nu erau nuiele
obișnuite. Chipul de mai sus
ne arată cum erau.

Vase de alabastru. Vezi lecția
din 3 Aprilie.

Conținutul :

Problema tineretului nostru	pag. 3— 4.
Lecțiunile Școalei Duminecale	„ 5—24.
Lecțiunile Societăților Femeilor	„ 25— 28.
Lecțiunile Societăților Tineretului	„ 29—36.

PROBLEMA TINERETULUI NOSTRU

de Alexe Popovici

Tinerii de astăzi sunt viitorul de mâine. E tot ce poate fi mai adevărat. Pentru aceasta toate mișcările caută să aibe mult tineret și bine instruit. Cauza Impărăției lui Dumnezeu va rămânea mai în urmă în această privință?

Starea de acum a tineretului nostru, cam în general, nu e prea îmbucurătoare. Avem în unele locuri un tineret, cam nepocăit, lumesc, ușor de cucerit, dornic de averti, laș, neactiv, fără inițialivă, fără ideal, nu știe ce crede, fără putere de împotrăvire, fără dragoste de Casa Domnului, fără îndrăzneală, etc. etc. Seamănă așa de bine cu armata mare a lui Gheleon, cu care el însă n'a avut curajul să plece la luptă. Asta e rana, care-i însă leacul? In asemenea împrejurări și pentru a avea un tineret născut din nou, predat Domnului, credincios, înflăcărat și activ, sunt câteva lucruri, cari ne stau la îndemână.

1.) ȘCOALA DUMINECALĂ. Ramura cea mai mare și verde a bisericii, ca care este în aproape toate bisericile noastre, e in stare să ne formeze un astfel de tineret. Da, o avem și totuși nu. Dece? Cea de astăzi e abia o umbră a adevăratei școli duminicale. Tineretul merge mai mult silit și fără tragere de inimă. Pleacă tot așa de gol în suflet, ca și cum a venit. N'a descoperit, n'a aflat și n'a învățat nimic.

Pentru a-și ajunge scopul, de a educa și forma tineretul, școala duminicală va trebui:

— să aibă puterea de a câștiga inima tinerilor;

— să fie organizată în așa fel ca pentru toți să fie o școală;

— lecțiunea să fie practică. Învățătorul să nu facă teorie, ci să caute și să scoată învățăturile practice celor din clasă, pentruca toți să poată lua parte;

— atmosfera să fie vioaie și familiară;

— să aibă ceva nou întotdeauna;

— să se organizeze din timp în timp câte un concurs cu premii;

In felul acesta, tinerii vor găsi o plăcere și a bucurie la școala duminicală, iar prin lucrarea ei, inimile lor se vor deschide pentru Evanghelie.

2.) SOCIETATEA TINERETULUI.

Ș știut, că tineretul de astăzi vrea societatea, adică prietenia și tovărășia altora, cu cari să se bucure, și să lucreze. Tineretul vrea să facă ceva: el nu poate sta locului. Cineva a spus că dacă ei nu vor găsi de lucru pentru Hristos, vor lucra pentru păcat și e foarte adevărat lucrul acesta.

In cele mai multe locuri însă, ora tineretului e un adevărat serviciu divin, activitatea numai a unora, nu are nimic din atmosfera creștină care să cucerească inima. E de recomandat ca societatea tineretului să aibă:

— aspectul unei familii, adică prietenia tinerilor;

— programe pregătite bine și din timp;

— tot tineretul la lucru;

— predici bine pregătite, scurte, clare și practice;

— imboldul, încurajarea și participarea la programe a celor bătrâni.

Căutați să faceți din societățile tineretului focare ale Evangheliei, clădiți în ele caracterul tinerilor, sădiți-le în inimi pe Isus și Evanghelia. Sa și viețile lor vor fi jertfe vii închinate Domnului.

3.) PASTORALA PREDICATORULUI.

In inima unui tânăr sunt atâtea întrebări, șovăeli, lucruri și gânduri secrete, cari îl chină, și pe cari ar fi gata să se desvâluie, unuia care se apropie de sufletul său. Sunt atâtea aceia pe cari nu-i poți

căştiga cu predici sau dovezi convin-gătoare, ci cu o prietenie sinceră acor-dată lor. Predicatorul care a înţeles lucrul acesta, va căştiga mulţi tineri la Isus. Natural dacă el va şti să fie duhovnic, adică să păstreze secretele destăinuite lui. Un cuvânt din inimă spus la timp unui suflet sbuciumat şi chinuit lăuntric, e mai de valoare decât o bucată de aur, iar amintirea lui nu va fi ştersă de nimic în lume. Un tânăr e bucuros, când predicatorul, coborându-se dela amvon, îi întinde o mână plină de căldură, cu atât mai mult, când poate sta de vorbă cu el.

Părerile predicatorului în anumite chestiuni, influenţează mult un tânăr. Predicatori, nu vă mulţumiţi cu predica de la amvon, coborâţi-vă, întindeţi mâna tineretului, staţi de vorbă cu el, strecuraţi-vă în sufletul lui, fiţi prietenii lui şi astfel îi veţi căştiga pentru Hristos, îi veţi forma buni creştini, eroi şi poate chiar martiri ai Săi.

n Nu uitaţi, florile trebuie îngrijite şi udate. Tinerii cer exemple şi atenţie. Hristos, Evanghelia şi biserica au nevoie de ei.

Şcoala Duminecală în al doilea pătrar

Lecciónile Şcoalei Duminecale în al doilea pătrar al anului importantă deosebită. Pentru a vă convinge de acest lucru, e destul să vă uitaţi la titluri şi să citiţi explicaţiile din CĂLĂUZA. Veţi vedea îndată că cele mai însemnate temelii ale credinţei noastre sunt cuprinse în aceste lecţiuni: **Jertfa lui Isus, Puterea Duhului sfânt, Spiritul misionar, Căderea în păcat, Mântuirea copiilor mici, Credinţa mântuitoare, Naşterea din nou, Siguranţa Mântuirii şi Creşterea în har!** Toate aceste subiecte sunt nespuse de însemnate. Poporul nostru cunoaşte aşa de puţin în multe părţi aceste subiecte fundamentale!

Iată însă că în acest pătrar, ni se dă privilegiul măreţ să studiem aceste subiecte. De aceea apelăm la predicatorii noştri, la conducătorii bisericilor şi la lucrătorii în Şcoala Duminecală, rugându-i să-i dea o atenţie deosebită în acest pătrar!

Acolo unde biserica e numai pentru copii, să organizaţi în-

dată clase de tineri, de bărbaţi şi de femei ca să studieze aceste subiecte. Cei mai buni şi mai pricepuţi fraţi din biserică să ia locul de învăţători. Veţi avea o mare bucurie şi multă binecuvântare în studiul Bibliei.

Iar învăţătorii şcoalelor duminecale să nu-şi ia cu uşurinţă slujba. Să studieze bine lecţiile şi să le predea cu putere şi înţelegciune.

Fraţilor, nu putem aştepta nimic dela un popor neluminat şi necrescut. Trebuie să umplem sufletele membrilor bisericilor noastre **cu adevărurile sfinte!** Atunci ei nu vor forma un grup de oameni fricoşi şi neputincioşi, ci o armată unită, inteligentă, disciplinată şi eroică. Aşa va fi poporul nostru când va fi luminat şi învăţat!

Să ne folosim deci, de această ocazie măreaţă în acest pătrar învăţând frăţietatea noastră în toată ţara aceste adevăruri sfinte!

I. C.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

Lecțiunile pentru adulți sunt întocmite de I. Cocuș și cele pentru copii de Marțoara Pascu

Duminecă, 3 Aprilie.

Puterea jertfei lui Isus

Textul: Matei 26:1—13, 47—56; 27:1, 2, 11—54; Evrei 7:24—27.

Cuv. de aur: Ioan 17:4.

EXPLICAȚIUNI: De lecțiunea de azi trebuie să ne apropiem cu adânc respect, să ne scoatem încălțăminte, căci suntem pe loc sfânt. Mergem prin lecția de azi din Betania la Calvar, cel mai vestit drum din istorie. Simion leprosul a fost de bună seamă ceva mai vindecat de Domnul. Femeia care a adus vasul cu mir, a fost Maria, sora Martei. Din recunoștință pentru învierea fratelui ei și pentru tot ce primise dela Domnul, ea a făcut această mare „risipă”. Mirul acesta era un fel de parfum foarte scump. El a prețuit peste 10.000 lei în banii noștri. De aici lecția ne duce drept în grădina Ghetsemani, spre răsărit de Ierusalim în acea Joi noaptea tristă. O bandă înarmată îl prinde. Petru, neînțelegând rostul celor văzute, scoate sabia să-și apere Domnul. El nu pricepe cât de nepotrivit e să pună sabia alături de cruce. Lecția iarăși sare peste suferințele ce le-a îndurat Isus noaptea și ne duce dimineața în fața lui Pilat, guvernatorul roman. Aici El e acuzat că vrea să se facă împărat răscolându-se împotriva cezarului din Roma. Domnul îi arată că împărăția Sa e de sus și e duhovnicească. Atunci Pilat vrea să-L scape prezentând poporului pe Baraba, un tâlhar vestit. Ei au ales însă, pe Baraba în locul lui Isus. Strigătele au biruit pe slăbul Pilat și spălându-și degeaba mâinile, el L-a dat să fie răstignit. A urmat bătaia cu acele nuiele și cununa de spini. Nu se știe tocmai exact unde a fost Golgota. Acest cuvânt înseamnă „căpățină”, iar cuvântul Calvar înseamnă „decapitat” (cap tăiat). Una din părerile mai răspândite e că, Isus a fost răstignit pe un deal în forma capului, unde se tăiau capetele criminalilor. Hula celor de jos, durerile trupești, durerea mamei de lângă cruce, părăsirea lui Dumnezeu și apăsarea tuturor păcatelor omenirii l-au produs lui Isus dureri neînchipuite în cele vreo șase

ceasuri cât a stat pe cruce până L-au omorât.

Invățăturile spirituale

1. „RISIPA” MARIEI. Inima Mariei a fost plină de dragoste față de Domnul ei. De aceea, ce a avut mai scump — parfumul prețios, — l-a turmat pe Mântuitorul. Ai tu o astfel de iubire care să te facă să jertfești din avutul tău pentru Domnul?

2. AȘA TREBUIE SĂ SE INTAMBLE” (26:54). De ce acest „trebuie”? Trebuia să moară Isus pentru noi? Era dator? Nu de mii de ori nu. Acest „trebuie” iese din adâncul iubirii lui Dumnezeu. Numai această iubire L-a împins pe Isus spre cruce.

3. „...CE SĂ FAC CU ISUS?” (27:22). Iată întrebarea care l-a încurcat pe Pilat. Isus i-a apărut în față și l-a silit să ia o hotărâre: ori să treacă de partea Lui ori să-L răstignească. Pilat a vrut să rămână neutru, dar n'a putut. Isus apare și în fața ta și a mea și ne silește să alegem din nou: ori să trecem de partea Lui ori să-L răstignim din nou. Ce alegi tu?

4. PUTEREA JERTFEI LUI HRISTOS (Evrei 7:24—27). Aici Hristos e prezentat ca Marele Preot care s'a adus pe Sine jertfa odată pentru totdeauna. Dar în acest text există niște cuvinte foarte mari. Ni se spune că El „poate să mântuiască în chip desăvârșit” pe cei ce s'apropie de Dumnezeu prin El. Adică Isus aduce o mântuire desăvârșită! Oamenii nu au ce adăuga la ea nimic. Cei mai răi oameni de pe pământ pot fi mântuiți în întregime. Accastă putere a câștigat-o Isus pe cruce. Jertfa Lui Isus e puterea care mântuiește pe albi și pe negri, pe criminali și pe tâlhari.

Dar prin „mântuire desăvârșită” înțelegem că noi nu trebuie să facem nicio faptă bună ca să fim mântuiți. Noi nu avem nimic de adăugat la ea a făcut Isus pe cruce. Mântuirea e în dar. De fapt un om nu poate face nicio faptă pe placul lui Dumnezeu înainte de a fi curățit de sângele lui Isus. O mântuire completă și gratuită dă Isus celor ce vin la Dumnezeu prin El. Ai tu această mântuire?

INTREBĂRI: 1. Cine a vărsat mir pe Isus? 2. Ce valoare a avut acest mir? 3. Unde a fost arestat Isus?

4. Ce a făcut Petru atunci? 5. Cine a fost Pilat? 6. Ce acuzații au adus Fariseii împotriva lui Isus? 7. De ce a condamnat Pilat pe Isus? 8. Ce a câștigat Isus pe cruce pentru noi? 9. Trebuie să facem fapte bune ca să fim mântuiți? 10. Poate un om face fapte bune înainte de a fi mântuit? 11. Explică cuvintele din Efeseni 2:8-9.

Cărți ajutătoare: *Credința și misiunea baptistă*, pag. 11-16. *Doctrinile biblice*, pag. 131-142.

Pentru copiii mici

Isus a fost prins de conducătorii Evreilor cari îl urau și dus la judecată. Prietenii Lui când au văzut mulțimea de ostași cu săbii și lanțuri, s'au speriat și au fugit. Isus a rămas singur, singur. Toți erau împotriva Lui. Toți cereau să fie ucis. Judecătorul L-a dat în mâna poporului să-L răstignească. Nimeni n'a venit să-I ia apărarea. El care a făcut atâta bine, a vindecat atâția bolnavi, a mângăiat atâți întristați! Nimeni n'a venit să spună un cuvânt bun pentru El. Ostașii L-au luat și l-au dus în sala de judecată, L-au desbrăcat de haina Lui frumoasă albă și L-au îmbrăcat într'o haină roșie. I-au dat o trestie în mână și l-au împletit o cunună de spini foarte ascuțiți. Spinii intrau în capul Domnului și-L răneau. Sângele curgea pe fața Lui frumoasă și îndurerată. Ostașii îl băteau mereu peste cap și-L loveau cu biciul, strigând și bătându-și joc de El. El scuipau în față și-L băteau iarăși. Fiecare se grăbea să ajungă la El ca să-L poată lovi măcar odată. Toată mulțimea de oameni adunați în fața judecătoriei strigau și cereau moartea lui Isus. Atunci ostașii L-au desbrăcat de haina roșie și l-au dat din nou haina Lui albă. I-au pus pe umăr o cruce grea și mereu lovindu-L, au pornit în strigătele mulțimii ca să-L ducă la moarte. Când au ajuns sus pe deal, acești oameni pismași și răi la suflet, L-au răstignit

pe Domnul sus pe cruce, unde El a murit după mai multe ceasuri ce chin.

Duminecă, 10 Aprilie.

Învierea lui Isus

Textul: Matei 27:57-66; 28:1-15.

Cuv de aur: Matei 28 : 5-6.

EXPLICAȚIUNI: Iosif din Arimatea era membru al Sinedriului care a osândit pe Isus. Numai el și Nicodim, un alt membru, n'au împărțit ura Sinedriului împotriva Domnului. Ev. după Ioan ne spune (Ioan 19 : 38), că și Nicodim a venit împreună cu Iosif ca să-i facă lui Isus o înmormântare regală. Mormântul era săpat în stâncă, așa ca un fel de odaie în perete încât intrai în el. „Cealaltă Marie” (27 : 61; 28 : 1) este Maria, mama lui Iacob și a lui Iose. Cu aceasta a venit Maria Magdalena și au șezut plângând lângă mormânt după ce Isus a fost înmormântat. Dar o presimțire tulburătoare a neliniștit noaptea următoare pe Preoți și pe Farisei. Se temeau de învierea Domnului. Auziseră că El o prevestise. S'au întrunit din nou și s'au sfătuit să ajute morții să-L țină mort. Armata romană și puterea sigilului de stat erau chemate să țină în mormânt pe Domnul vieții. Trudă zadarnică! Căci în zorii celei mai frumoase Dumineci, îngerul a dat la o parte piatra ce închidea intrarea în mormânt, iar Domnul s'a sculat liniștit și a ieșit calm și solemn din moarte și mormânt. Femeile credincioase, ce veneau la Cel mort, au primit vestea că El e viu. Au plecat toate spre oraș, afară de Maria Magdalena, care a rămas să vadă ce se va petrece acolo. Cele plecate, pe drum, au avut fericirea să vadă pe Domnul, care le-a spus: „Bucurați-vă!” și le-a trimis să ducă celorlalți „frați” vestea învierii. Vestea dusă de soldați, a căzut ca o bombă peste ucigașii lui Isus. Ei au dat bani mulți ca să ascundă cea mai mare biruință petrecută pe pământ. Dar iarăși în zadar. Ei au murit de mult, iar vestea învierii lui Isus merge și azi din țară în țară și din continent în continent.

Învățăturile spirituale

1. UCENICI PE ASCUNS. Așa au fost Nicodim și Iosif din Arimatea. Erau amândoi oameni bogați, membri în Sinedriul iudeu, și cu mare vază în fața poporului. În sufletele lor, au dat dreptatea lui Hristos, au simțit că El are Mesia, dar n'au avut curaj să iasă pe față alături de El. Cinstea lumii le-a fost prea scumpă și crucea li s'a părut prea grea. Hristos a fost răstignit de Sinedriul din care făceau ci parte, dar n'au avut curajul să-L apere. Totuși ne bucurăm că, acum, Iosif are îndrăzneala să meargă tocmai la Pilat și să ceară corpul lui Isus. Ne bucurăm iarăși că ci aduc jertfe mari, ca să facă o înmormântare cuviincioasă Domnului. Ei merg amândoi în urma mortului jelind din inimă pe Domnul.

2. „NU VĂ TEMEȚI”. Aceasta a fost solia îngerilor către femei. Acesta e mesajul învierii! Nu vă temeți! Domnul vieții a înfrânt pe cel mai mare dușman, moartea. Nimic n'a adus atâta frică în inima omenească, ca și moartea! Ea e cea mai mare spaimă a omului. Dar Isus iese din mormânt cu această solie: „Moartea e învinsă! Nu vă temeți! Eu sunt învierea și viața! Cine crede în Mine, nu va muri!” Deci nu vă temeți, ci, cum a spus Isus femeilor, „bucurați-vă”.

3. ADEVARUL ÎNVIERII LUI ISUS. Dela Fariseii cari au dat bani soldaților, până azi, mii de dușmani ai lui Isus, au încercat să dovedească pe o mulțime de căi, că Isus n'a înviat. Dar truda lor a fost zadarnică. Avem mai multe dovezi istorice că Isus a înviat, decât că a trăit vreodată Alexandru cel mare, Cezar sau Napoleon. Cum se poate explica mișcarea creștină? Numai prin învierea lui Isus. Dar pentru noi cea mai mare dovadă că Isus a înviat, e că El trăiește! Trăiește în inimile noastre. Putem spune ca Pavel: „Mi s'a arătat și mie!”

INTREBĂRI: 1. Cine a înmormântat pe Isus? 2. Cine a sigilat mormântul lui Isus? 3. Dece l-au sigilat? 4. Cine a rostogilit piatra? 5. Ce a spus îngerul femeilor? 6. Ce a spus Isus femeilor când le-a întâlnit? 7. Ce-au făcut Fariseii când au auzit că Isus a înviat?

Pentru copiii mici

Dupăce Domnul Isus a fost pus în mormânt. Evreii au așezat la ușa mormântului o piatră mare și grea și au pus niște soldați de pază. Dar a treia zi, Duminecă dimineața, pământul s'a cutremurat și un înger alb și strălucitor s'a coborât din cer. A rostogolit piatra de pe mormânt și Domnul Isus a ieșit viu. A înviat, așa după cum a spus. Soldații s'au înspăimântat și au fugit în oraș. În acea dimineață, câteva femei credincioase au venit să vadă mormântul. Când au ajuns, au văzut că piatra a fost luată și mormântul era gol. Isus nu era nicăieri. S'au uitat să vadă în jurul mormântului, dar n'au văzut pe nimeni. Atunci li s'a arătat îngerul care deschisese mormântul și le-a spus: „Isus Hristos este viu, a înviat. Mergeți și spuneți prietenilor Lui că El e viu”. Femeile s'au speriat și au alergat totuși, pline de bucurie, să spună că Domnul a înviat. Pe stradă au întâlnit pe Petru și pe Ioan și le-au spus cele întâmplare. Petru și Ioan au început să fugă către mormânt. Ioan era mai tânăr și fugea mai iute. A ajuns cel dintâi la mormânt și s'a uitat înlăuntru. Isus nu era acolo. A ajuns și Petru, abia răsuflând și s'a uitat și el. Mormântul era gol. Atunci plini de bucurie, s'au întors cu mare grabă în oraș, ca să caute și să spună și celorlalți prieteni că, Isus într'adevăr a înviat.

Duminecă, 17 Aprilie.

Marea însărcinare

Textul: Matei 28 : 16—20; Ioan 14 : 15—26.

Cuv. de aur: Matei 28 : 20.

EXPLICAȚIUNI. Întâlnirea Domnului cu ucenicii Săi în Galilea, fusese pregătită de mult. Încă înainte de moarte, Isus le spusese că, după înviere, Il vor vedea aici. El s'a arătat după înviere de mai multeori în Ierusalim, dar arătarea oficială, în fața tuturor ucenicilor Săi, a fost în

Galilea, pe un munte. Aici au fost vreo 500 de persoane. Trebuie să fi fost o priveștiște glorioasă când Hristos cel înviat a apărut în mijlocul lor. Cu bucurie, ce slavă!

Al doilea text ne duce îndărăt în seara dinainte de prinderea lui Isus. După împărțirea Cinei, Isus a ieșit afară cu ucenicii și S'a îndreptat spre grădina Ghetsemani. Pe drum a rostit cuvântările pe cari le avem scrise în Ioan 13—16. Intre aceste cuvinte se găsește și textul nostru.

Invățăturile spirituale

1. **IMBRACAT CU PUTERE.** Domnul apare în fața ucenicilor în Galilea într'o formă deosebită, nu ca înainte de moarte. Acum El are slava regească. Vorbește poruncitor, ca un rege. Anunță pe ucenici că e Stăpânul cerului și al pământului. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. De bună seamă ucenicii, auzind aceste cuvinte, au căzut pe genunchi înaintea Lui (v. 17). Ei L-au recunoscut ca Domn al vieților lor. El e și azi Regele Universului. Să-L primim ca Rege al nostru.

2. **MAREA INSARCINARE.** La această intrunire de despărțire, Isus, îmbrăcat în autoritatea de Rege, poruncește. Autoritar, solemn și apăsător, El rostește cea mai mare poruncă pe care a dat-o bisericii Sale. El vrea ca această poruncă să se așeze în inimile ucenicilor și să-și facă scopul vieții lor: împlinirea ei. Această poruncă cuprinde de fapt, trei porunci. Iată-le:

a. **„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”.** Aceasta înseamnă că biserica Sa să ducă Evanghelia la fiecare suflet de pe pământ. Să „facă ucenici”, adică să aducă la picioarele lui Hristos, sufletele pierdute. Au trecut aproape 2000 de ani de atunci. Astăzi sunt pe lume cam două miliarde de oameni. Din aceștia numai vreo 600 milioane poartă numele de creștini. Restul n'au dragostea lui Isus. Și între creștini un foarte mare procent n'au decât numele de creștini, dar în inimă sunt păgâni. În țară la noi sunt așa de mulți oameni robiți de beție, desfrâu, lăcomie de bani, etc. etc. Ei pier fără Hristos. Porunca rostită de Hristos în Galilea, ne sună azi nouă. O ascultăm noi?

b. **BOTEZANDU-I.** După porunca lui Hristos, întâi vine pocăința și apoi

botezul. Trebuie să devii ucenic și apoi să te botezi. Cine botează pe cei ce nu dau dovada pocăinței, păcătuiește împotriva acestei porunci biblice. Botezul copiilor e împotriva acestui text.

c. **INVĂȚAȚI-I.** Ucenici făcuți și botezați, trebuie duși în școala lui Hristos. Fiecare ucenic trebuie să învețe bine „tot ce a poruncit” Hristos. Școala Duminecală e o cale minunată de a îndeplini această mare poruncă.

Fiecare biserică trebuie să ia această poruncă întreită pentru sine și să lupte, înainte de orice, la îndeplinirea ei.

Ce face biserica ta, ce faci tu ca să îndeplinești această mare poruncă? Ea nu e dată numai predicatorilor, ci tuturor celor ce urmează pe Hristos. *Câți ucenici ai făcut TU până acum?* Ia o hotărâre ca, de azi înainte, să lupți neîncetat la aducerea celor pierduți la Domnul.

3. **SUNT CU VOI.** A fi creștin adăvărat înseamnă a trăi cu Isus, în legătura personală și continuă. Dar, Domnul leagă acest lucru de altul. Dacă îndeplinim porunca de mai sus, atunci El ne promite că va fi cu noi. În textul dela Ioan e vorba de iubirea noastră față de Hristos. Dar El ne spune că dovada iubirii nu stă în nu știu ce zel la suprasfăș și în lacrimi, ci în ceva mai greu: „*Celce are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește*”. Dovada iubirii e ascultarea de poruncile Sale regești. Și dacă Il iubim, El și Tatăl vor veni la noi și vor locui cu noi. Deci să mergem după cei pierduți și Isus va fi tovarășul nostru apropiat.

INTREBĂRI: 1. Unde s'a întâlnit Isus cu ucenici Săi? 2. În ce formă li s'a arătat? 3. Unde a rostit Isus cuvintele din al doilea text? 4. Arată care sunt cele trei porunci cuprinse în marea însărcinare? Cui li sună această poruncă? 5. Sunt datorii toți credincioșii de azi s'o îndeplinească? 6. Ce fel de credincioși sunt aceia cari nu încearcă s'o îndeplinească? 7. Cum putem noi dovedi că-L iubim pe Isus? 8. Cum putem noi avea tovarășia lui Isus în viață?

Pentru copiii mici

După înviere, Domnul Isus s'a întâlnit cu ucenicii Lui pe munte. Când L-au văzut, prietenii Lui I s'au închi-

nat. Inimile lor erau pline de bucurie că L-au văzut din nou pe Domnul. Domnul a suferit și a murit. Ei atunci s'au întristat. Dar acum când îl văd pe Domnul viu, se strâng în jurul Lui, îl privesc și-L ascultă cu drag. Domnul, după ce se uită la ei cu iubire, le spuse: „Eu trebuie să plec dintre voi, sus la Tatăl Meu. V'am învățat Cuvântul lui Dumnezeu și voia Lui. Voi sunteți copiii lui Dumnezeu și El vă iubește. Datoria voastră de acum înainte este, ca să spuneți și celor cari nu cunosc pe Dumnezeu că, El vrea să fie și ei copiii Lui. Trebuie să mergeți la acei copii, tineri și bătrâni păcătoși, cari nu știu că Dumnezeu îi iubește și să-i îndemnați să-și părăsească viața lor urâtă, gândurile, vorbele și faptele cari nu sunt plăcute lui Dumnezeu, căci atunci vor avea un loc în ceruri, pregătit de Domnul spuneți și altora despre Dumnezeu”. Spunând aceste cuvinte Domnul Isus S'a înălțat sus de tot, până la ceruri, iar prietenii Lui s'au coborât de pe munte și au intrat în oraș, spunând tuturor bucuria mântuirii. Și noi suntem niște mici prieteni ai Domnului Isus. Și noi avem datoria să spunem despre El tuturor celor păcătoși. Trebuie să spunem prietenilor noștri mici că, Isus îi iubește și pe ei, dacă îl primesc în inimile lor. Că ori de câte ori se vor ruga Lui, El îi va asculta. Chemați-i la biserică, pentru ca să audă și ei Cuvântul lui Dumnezeu și să învețe cântări de laudă și cuvântul de aur. Atunci Domnul din ceruri va privi cu drag asupra voastră.

Duminecă, 24 Aprilie.

Puterea dușului sfânt

Textul : Faptele 1 : 1—11 ; 2 : 1—47.

Cuv. de aur : Rom. 8 : 14.

EXPLICAȚIUNI. Faptele Apostolilor au fost scrise de Luca, tovarășul lui Pavel. Prin „cea dintâi carte a mea” (v. 1), el înțelege Evanghelia după Luca. Nu se știe cine a fost Teofil. Pe acele vremuri se obișnuia să

se adreseze o carte unui prieten bun și distins. Pentru că în Evanghelia sa, Luca îl numește „prea alesule”, așa cum Pavel numea pe guvernatorul Felix și Fest, se crede că Teofil trebuie să fi fost vreun funcționar înalt din statul roman. Luca începe prin a spune că, în cele 40 de zile, Isus a ținut o adevărată școală cu ucenicii Săi. Apoi S'a suit cu ei pe muntele Măslinilor. Același munte e în răsăritul Ierusalimului și e același pe care a stat Isus când a plâns. De aici ucenicii s'au pogorât și au petrecut 10 zile în rugăciune până când, la Rusalii, Duhul sfânt s'a pogorât peste ei.

Învățăturile spirituale

1. DOCTRINA DESPRE DUHUL SFANT. Pentru că studiem azi despre Duhul sfânt, e bine mai întâi să fim bine lămurii cine e El. Duhul sfânt nu e numai o *putere*, ci și o *persoană*. El e a treia persoană din Dumnezeu. Când Dumnezeu Fiul S'a înălțat la cer, Dumnezeu Duhul sfânt s'a pogorât să lucreze în biserică S'a. El e și azi pe pământ, ca să întărească și să călăuzească biserica Domnului. Noi trebuie să ne supunem cu totul conducerei Sale.

2. NU TREBUIE SĂ NE OCUPĂM DE VREMII ȘI SOROACE. Isus niciodată n'a încurajat pe ucenicii Săi să facă și să cerceteze programul viitorului. E destul ca ei să știe că Isus va veni să-i ducă la El. Incolo, viitorul e în mâna Tatălui. Ei au o însărcinare mai mare, — să fie martori.

3. BOTEZUL CU DUHUL SFANT. A fi botezat cu Duhul sfânt înseamnă a fi *plin cu Duhul*, adică a fi cu totul sub stăpânirea Lui. În această privință e deosebire între credincioși. Unii sunt mai plini de Duhul sfânt decât alții. Motivul e că ei s'au predat mai pe deplin, pentru lucrarea Domnului.

4. MAREA ÎNSĂRCINARE. În Dumineca trecută am văzut cum Domnul a poruncit ucenicilor să ducă Evanghelia în toată lumea. Aici, în ultima clipă, cuvintele Lui de despărțire spun același lucru: „... și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Judeea, în Samaria și până la marginile pământului”. E foarte interesant să știm că ultimele cuvinte ale lui Isus pe pământ au fost „marginile pământului”. Aceasta arată ce dorință arzătoare a avut și are El ca ucenicii Săi să ducă Evanghelia până aco-

10. Pentru noi această poruncă sună astfel: să-i fim martori în comuna noastră, apoi în *toată* România, apoi în țările vecine (Samaria era vecină cu Iudea), — ca Bulgaria, Jugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia și Rusia. De aici trebuie să ne îndreptăm spre marginile pământului. Ce faci tu ca să îndeplinești această mare poruncă a lui Hristos? Ea a dus pe marii misionari prin toată lumea cu Evanghelia.

Azi mulți discută lucrarea Duhului sfânt. Dece a venit El pe pământ? Să facă minuni? Să ajute pe oameni să rostească niște cuvinte neînțelese? O, nu! Domnul arată aici că Duhul va veni cu un scop mare: *să ne dea putere să-I fim martori, să-I fim misionari*. Acesta e scopul Duhului sfânt. Vrei tu să fii martorul lui Isus? *Atunci fii sigur că Duhul sfânt vine să te umple.*

5. **IMPLINIREA FAGADUINTEI.** Făgăduința lui Isus s'a îndeplinit, Duhul s'a pogorit peste ucenici. E foarte interesant să știm cum. Ucenicii l-au așteptat în rugăciune 10 zile. Tot astfel să-L așteptăm și noi. Dar întrebarea mare e: *care a fost dovada cea mai mare a pogorării Duhului sfânt?* Vorbirea în limbi, sau vântul, sau focul? Nu, de mie de ori nu. Nu minunile mari și mici sunt dovada prezenței Duhului sfânt, deși El face și pe acestea. Dovada adevărată a pogoririi Duhului sfânt a fost *pocăința celor trei mii de suflete!* Numai Duhul sfânt poate face așa ceva. Unii fac azi caz mare de vorbirea în limbi, deși ei nu vorbesc așa cum au vorbit cei de atunci. Dar credem că singurul semn adevărat că Duhul sfânt a botezat o persoană sau o biserică, e *faptul că se pocăiesc oamenii*. Poate cineva să facă orice minuni și să vorbească orice limbi, *dacă nu aduce suflete la Hristos, n'are dovada adevărată că a fost botezat cu Duhul sfânt*. Duhul sfânt a venit să ne folosească pe noi ca pe niște unelte, pentru a aduce lumea la Hristos. Dacă suntem gata să fim misionarii Lui, El ne îmbracă cu prezența și puterea Lui.

6. **PREDICA LUI PETRU E UN MODEL DE PREDICĂ.** Isus e centrul ei. Ea trebuie studiată și imitată de toți ceice vreau să aducă suflete la Hristos prin predicile lor.

INTREBĂRI: 1. Cine a scris Faptele Apostolilor? 2. De unde s'a înăl-

țat Isus la cer? 3. Cine e Duhul sfânt? 4. E o persoană sau numai o putere? 5. Dece s'a pogorit Duhul sfânt pe pământ? 6. Cari au fost ultimele cuvintele ale lui Isus pe pământ? 7. Cum putem noi împlini porunca Lui? 8. care a fost cea mai mare dovadă a pogorării Duhului sfânt? 9. Cum putem noi ști azi, dacă cineva are sau n'are botezul Duhului sfânt?

Pentru copiii mici

Duhul Sfânt este o putere pe care o trimite Dumnezeu ca să ne ajute să fim buni, să facem voia Lui și să înțelegem Cuvântul Lui. Când Domnul Isus s'a înălțat la cer, a spus ucenicilor Săi ca să rămână în Ierusalim, în orașul frumos al Evreilor și să aștepte acolo până când Dumnezeu va trimite Duhul Sfânt, care să-i întărească. Prietenii Domnului au ascultat și s'au adunat într'o casă, așteptând pe genunchi, rugându-se și cântând. În ziua de Rusalii, Domnul a trimis această putere a Duhului Sfânt. Toți prietenii Domnului s'au făcut mai îndrăzneți, mai pocăiți și au început să spună tuturor pe cari îi întâlneau despre Dumnezeu. Petru, acel ucenic, căruia i-a fost rușine să spună că e prieten cu Domnul Isus, acum plin de Duhul Sfânt, s'a urecat pe treptele de piatră ale casei și a început să vorbească cu îndrăzneală mulțimii care s'a adunat în curte. Toți ucenicii au fugit când Domnul a fost prins și răstignit, dar acum, Duhul lui Dumnezeu le-a dat putere ca să nu le fie frică de nimic. Au îndemnat pe toți să se întoarcă la Dumnezeu și multe sute de oameni, femei și copii s'au pocăit. S'au dus cu toții la râul Iordan și s'a făcut un botez mare. Toți cei ce s'au pocăit au primit și ei Duhul Sfânt și când s'au dus acasă, au vestit și ei vecinilor și tuturor prietenilor cu multă bucurie și curaj despre Isus Hristos. Ucenicii Domnului au fost prinși, bătuți, aruncați în temniță, omorâți, dar Duhul Sfânt le-a dat putere ca să le poată îndura pe toate cântând.

Duminecă, 1 Mai.

Suntem martorii lui

Textul: Faptele 3:1—11; 4:1—31.

Cuv. de aur: Faptele 4:13.

EXPLICAȚIUNI: În textul nostru găsim prima biserică creștină în marș. Petru și Ioan se suie la templu unde vindecă la ușă, pe un olog din naștere. Aceasta face ca lumea să se adune și, cu inima pregătită, să asculte în Templu, predicarea Evangheliei. Petru le arată cu mare putere păcătoșenia lor și mântuirea prin Iristos. Încă 2000 de suflete vin la Domnul. Dar fruntașii religioși se tulbură că poporul îi părăsește. Ei arestează pe Petru și pe Ioan și le interzic să mai predice pe Isus. Dar în zadar. Apa Evangheliei s'a revărsat peste maluri și nimeni n'o mai poate opri. Apostolii refuză să se supună acestei opreliști. Minunea îi face pe dușmani neputincioși. Prigoana duce biserica pe genunchi și ea se scoală cu noi puteri de luptă. Aceeași râvnă adusă de Duhul, face pe ucenicii să dăruiască cu mână largă. Să nu confundăm această dărnicie cu comunismul. Ei au dat de bună voie și n'au dat toți tot ce au avut și totul s'a făcut din iubire. Pe când comunismul ia cu sila din mâinile tuturor avutul ca să-l dea în mâna statului.

Invățăturile spirituale

1. „**CE AM, ÎȚI DAU**”. Ce cuvinte mărețe! Ei n'aveau aur și argint, dar aveau ceva mult mai scump: Evanghelia mântuirii și a vindecării. Ei au dat-o. În drumul vieții noastre se află milioane de ologi sufletești cari își întind brațele și strigă după ajutor. Ce facem noi ca să-i vindecăm de boala lor sufletească. Spunem și noi ca Petru: „Ce am, îți dau”? Acea biserică creștină care nu va da lumii Evanghelia, va muri.

2. **CURAJUL UCENICILOR.** E măreț să vezi pe Petru în lecția noastră. Acum câteva săptămâni el tremurase în fața unei servitoare, iar acum, în fața celor ce au omorât pe Isus și doresc moartea lor, e așa de plin de curaj. Citește cap. 4:8—12 și vezi cu ce îndrăzneală răspunde el acuzațiilor. Iar când le-au poruncit să nu mai predice pe Isus, cu câtă bărbăție răspunde el: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de

Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit”. Așa trebuie să răspundă ori ce copil al lui Dumnezeu celor ce-i interzic să mai predice Evanghelia. Dar să nu credeți că acest curaj al lui Petru e de obârșie omenească. Din fire, el era fricos. Dar Duhul sfânt, care s'a pogorit din plin peste el, l-a făcut erou. Același Duh sfânt ne poate face și pe noi la fel. Căci azi avem nevoie de oameni de acest fel. Sunt puțini ca ei și mulți de aceea cari fug în fața pericolului și tac: pocăiți-vă.

3. **MANTUIREA NUMAI PRIN ISUS.** „În nimeni altul nu este mântuire”, spune Petru. Să spunem și noi lumii întregi acest lucru. Biserica nu mântuiește, botezul nu mântuiește, faptele bune nu mântuiesc. Numai Isus mântuiește pe cei ce își dau Lui inima.

4. **CUVANTUL DE AUR.** Intr'adevăr mult aur se găsește în el. Ultima propozițiune e minunată: „...au priceput că fuseseră cu Isus”, pe purtarea, vorbele și persoana ucenicilor se vedea chipul lui Isus. Spun oamenii același lucru și despre tine? Văd ei în viața ta pe Isus? Le amintești tu de El prin felul tău de viațuire?

5. **PE GENUNCHI!** Aceasta au făcut-o ucenicii în fața greutăților (4:23—31). Ce rugăciune yie și plină de credință și ce răspuns repede și slăvit. Ei n'au cerut să fie scăpați de prigoană, ci putere „să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala”. Să ne rugăm să dea Domnul poporului baptist din România aceeași îndrăzneală.

6. **DĂRNICIE MARE.** Pogorirea Duhului sfânt a adus în biserică Domnului *zel misionar și spirit de dărnicie*. Numai aceea e dragoste adevărată față de Domnul, care ajunge până la buzunar și la avere. Sgârșitii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Domnul are nevoie de banii noștri pentru vestirea Evangheliei. Noi trebuie să urmărim pilda bisericii primitive, dacă vrem să fim creștini adevărați.

Ceea ce trebuie să rămână mai mult în inimile noastre din această lecție e, curajul ucenicilor de a-L mărturisi pe Domnul. Trebuie să-L mărturisim și noi la fel în fața lumii pierdute de azi.

INTREBĂRI: 1. La ce ceas s'au suit

Petru și Ioan la templu? 2. Ce au spus ei ologului? 3. Cine a arestat pe apostoli? 4. Ce întrebare li s'a pus? 5. Cu ce poți dovedi că apostolii au fost curajoși? 6. De unde a venit acest curaj? 7. Câți s'au pocăit la predica lui Petru? 8. Ce a răspuns Petru când au fost opriți să predice? 9. Ce învățăm în cuvântul de aur? 10. Unde vor merge sgârciții?

Pentru copiii mici

La ușa Templului din Ierusalim sta un cerșetor. Voi știți ce este un cerșetor? Ați văzut un om slab, îmbrăcat numai în sdrențe, care cere milă cu mâna întinsă! Mulți sunt orbi, șchiopi. Cei mai mulți sunt bătrâni cari nu mai pot lucra. Ce nefericiți sunt acești oameni! Nimeni nu are grijă de ei. Nimeni nu-i întreabă dacă le e frig ori foame. Sunt așa de slabi, așa de blânzi, vocea lor plângătoare abia se aude.

Era într-o după masă de vară. Toată lumea îmbrăcată frumos, curat, bărbați, femei, copilași, se îndreptau spre Templu ca să se închine, căci era ora de rugăciune. Petru și prietenul lui tânăr, Ioan, ucenici ai Domnului se grăbeau și ei la rugăciune. Când au ajuns la ușa Templului, au văzut pe cerșetorul olog, care nu putea să umble căci era bolnav de picioare, cerând milă cu mâna întinsă. Petru și Ioan s'au oprit. Ioan șopti lui Petru: „Mi-e milă de acest nenorocit. Să-l ajutăm Petre”. Petru s'a uitat la cerșetor și i-a spus: „Eu sunt sărac și nu am bani, dar am să-ți dau ceva mai prețios. Crezi tu că Isus Hristos te poate vindeca?” Ochii cerșetorului străluciră de bucurie. El îl văzuse pe Isus trecând pe stradă și auzise vocea Lui blândă. El credea că El e Fiul lui Dumnezeu, singurul care poate să-l ajute. — „Da, cred”, a răspuns el repede. — „Atunci ești vindecat, scoală-te și umblă”, i-a zis Petru. Bolnavul sări repede în picioare și bucurându-se că poate umbla ca și ceilalți oameni intra cu Petru și Ioan în Templu și începu să cânte de

bucurie, mulțumind lui Dumnezeu din toată inima lui, pentru că l-a iubit atât de mult. Toți cari l-au cunoscut se mirau și ziceau: „Dumnezeu e plin de milă și bunătate, să fie slăvit”. Știți copii, pentru ce a fost vindecat ologul? Pentru că iubea pe Dumnezeu și a nădăjduit că El îl poate ajuta. Aveți grijă de sănătatea voastră! Mângâiați și ajutați cu ce puteți pe cei săraci și bolnavi. Dumnezeu se bucură când voi faceți un bine.

Duminecă, 8 Mai.

O biserică misionară

Textul: Faptele 11:19—30.

Cuv. de aur: Faptele 11:26.

EXPLICAȚIUNI: Lecția de azi ne duce sus pe coasta Mării Mediterane, la vestitul oraș Antiohia. Țara de aici purta numele de Fenicia, care fusese vestită în trecut pentru arta sticlăriei, a scrisului și a negoțului pe mare. Orașul Antiohia era așezat pe marginea râului Orontes, aproape de mare. El fusese întemeiat de Seleucus Nicator la 301 înainte de Hristos, care îi dăduse numele de Antiohia după numele tatălui său Antioh. Sub domnia romană, Antiohia a ajuns la o mare înflorire. Era a treia cetate din Impăria romană, urmând după Roma și Alexandria. În acest oraș erau foarte mulți greci și romani. Vreo opt km. dela oraș era locul de închinăciune al zeilor Apolo și Artemis. Era un loc de mare decădere morală. Ca loc de unde să plece Evanghelia în lume, Antiohia a fost minunată. Locuitorii ei plecau prin toate orașele împărăției și corăbiile din portul ei te duceau pretutindeni. Textul nostru ne spune că Evanghelia a prins repede aici. Biserica din Ierusalim a trimis îndată pe Barnaba să ajute lucrul. Când a văzut el marea ocazie de a vesti Evanghelia, a luat corabia și a mers până în Tars de unde a adus pe Saul. El plecase în țara sa din Ierusalim.

Agab a prorocit că va fi o foamete în toată lumea. Ea a și fost așa cum ne istorisește nu numai Biblia, ci și scrierile istoricului iudeu din acele vremuri, Iosefus. Claudius a fost un împărat român și pe vremea lui, între 44—48 după Hristos a fost o foamete mare.

Ucenicii au primit numele de creștini primadată în Antiohia. Trebuie să știm că acest nume a fost la început dat de păgâni ca o batjocură. Cuvântul creștin s'a format dela numele de Crist, așa bună oară cum se formează dela cuvântul munte, munte-an. Tot așa și aici Crist-ianos în limba greacă, și apoi creștin în limba noastră. Prin el, păgânii au vrut să numească pe ucenici *oamenii lui Isus*. Așa bună oară cum urmașii lui Luther, au fost numiți: Luther-ani. Așa au fost numiți și oamenii lui Crist, Crist-iani. Deci și azi numai oamenii lui Isus au dreptul să poarte numele de creștini.

Invățătură spirituale

1. „PROPOVADUIAU NUMAI IUDEILOR” (v. 19). Iudeii au crezut că Dumnezeu îi iubește numai pe ei și că păgânii sunt lepădați cu totul de El. Iudeii cari au venit la Hristos, au mai păstrat această ideie greșită. Ei au crezut că Isus numai pe Iudei îi mântuiește. Domnul a descoperit lui Petru că *nimeni nu e spurcat înaintea Lui*. Isus a murit pentru *toată lumea*.

2. „CAȚIVA OAMENI DIN CIPRU ȘI CIRENA” (v. 20). Acești Iudei au fost cu mintea mai deschisă. Ei au început să predice și păgânilor, adică Grecilor. Astfel gardul a fost rupt. Evanghelia a trecut peste granițele iudaice la lumea păgână.

Și ceea ce e frumos, e că Evanghelia a trecut la păgâni nu prin nu știu ce predicatori, ci prin niște ucenici simpli. De aici se vede că, pe acele vremuri, *fiecare ucenic era un misionar*. Acești oameni, ajunși în Antiohia, erau probabil ceva comercianți. În tot cazul nu erau predicatori. Dar au simțit că sunt datori să aducă pe cei pierduți la Domnul. Așa s'a răspândit atunci pretutindeni Evanghelia. *Fiecare ucenic era un martor al lui Isus*. Așa trebuie să fie și astăzi.

3. „PRIMI CRESTINI”. Am văzut mai sus cum s'a născut numele de creștin. Să vedem acum ce fel de oameni au fost ei. Iată cinci lucruri pe cari le-au avut:

a) „*Au crezut*”. Adică au primit pe Isus în inimă ca Domn și Mântuitor. Aceasta înseamnă să crezi.

b) „*S'au întors la Domnul*” (v. 21). Adică au părăsit toată lumea și păcatul și au început să slujească pe Dumnezeu.

c) „*Au rămas cu inima hotărâtă alipii de Domnul*”. O tovărășie personală a fost între fiecare din ei și Isus.

d) „*Au fost o biserică darnică*. Ei au jertfit din ceea ce au avut pentru sprijinirea presbiterilor din Ierusalim (v. 29, 30).

e) „*O biserică misionară*. În Faptele 13:1—4 se vede că, această biserică a trimis Evanghelia primadată în țările păgâne. Cât de departe sunt mulți creștini de azi de cei de atunci?

INTREBĂRI: 1. Arată pe hartă Antiohia. 2. Ce oraș era mai mare decât Antiohia în împărăția romană? 3. Pe cine a trimis biserica din Ierusalim la Antiohia? 4. Ce calități a avut Barnaba? 5. Pe cine a adus el din Tars? 6. Ce credeau Iudeii despre mântuire? 7. Cine a predicat Evanghelia păgânilor? 8. Cum s'a născut primadată numele de creștin? 9. Cum s'a răspândit Evanghelia în primul veac? 10. Cari sunt cele cinci lucruri bune pe cari le-a avut biserica din Antiohia? 11. Se poate cineva numi creștin dacă nu are aceste lucruri?

Pentru copiii mici

Saul era un evreu tânăr, drept și bun, dar îi ura pe creștini. Lua cu el soldați înarmați cu săbii și ciomege, intra prin casele creștinilor, îi lega, îi ducea la temniță și-i ucidea cu pietre. Creștinii fugeau de groaza lui în toate orașele și satele cele mai îndepărtate. Pe unde ajungeau începeau să spună despre Domnul Isus. Mulți oameni cari nici nu auziseră de Isus, se pocăiau și spuneau și altora despre bucuria lor. Câțiva dintre acești creștini au fugit din țara Evreilor, au trecut printr'o altă țară, care se numea Samaria, până la tărmlul unei mări mari, mari. Aici au locuit într'un oraș mare și frumos, dar care era locuit de niște oameni păgâni, cari se închinau la soare, la lună, la idoli urâți. Ei n'au auzit despre Dumnezeu și despre Iul Său dela nimeni niciodată. Când acești câțiva creștini au venit în orașul lor, au început să le predice Evanghelia. Ei știau că Isus când s'a înălțat la ceruri, a spus că trebuie să ducem vestea mântuirii la

toți cei ce n'au auzit încă despre Dumnezeu. Ei știau că Domnul atunci ne iubeste, când predicăm despre iubirea lui Dumnezeu. Deaceia au spus acestor păgâni că, Isus Hristos în poate mântui, iar Duhul Sfânt le-a dat putere și îndrăzneală. Mulți dintre ei au crezut și s'au botezat. Apoi s'au rugat Domnului să le trimită un predicator. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lor.

Tânărul Saul, care chinuia pe creștini, a primit pe Domnul în inima lui și a devenit și el un creștin credincios. Biserica din Ierusalim, unde predicau ucenicii Domnului Isus, a auzit că biserica din acel oraș mare păgân, cere un predicator. L-au chemat pe Saul la ei și l-au întrebat: „Vrei să mergi la Antiochia, să fii predicator și să vestești păgânilor Evanghelia?” Saul, a răspuns: „Mă duc eu bucurie, căci Dumnezeu mă iubeste”. Apoi i-au dat numele de Pavel, și apostolul Pavel, a plecat ca misionar în biserica din Antiochia, care l-a trimis să vestească Evanghelia în toată lumea.

Duminecă, 15 Mai.

Spiritul misionar al primilor ucenici

Textul: *Faptele 8:1—8; 13:1—16.*

Cuv. de aur: *Marcu 16:15.*

EXPLICAȚIUNI: Omorârea lui Ștefan a fost punctul de plecare al unei mari prigoniri în Ierusalim. Ucenicii au fugit în toate părțile de groaza prigoanei pornite de Saul. Filip s'a dus spre miazănoapte, în Samaria, capitala țării cu același nume. E ceva nou aici, că Iudeii duc Samaritenilor Evanghelia. Ștefan a fost îngropat de „niște oameni temători de Dumnezeu”. Se crede că aceștia nu erau creștini căci pe acele vremuri era o sectă iudaică deosebită, numită: „Temătorii de Dumnezeu”.

Al doilea text ne duce iarăși în Antiochia. Aici marca biserica creștină trimite doi misionari în țările păgâne cu Evanghelia. Ei pleacă la Seleucia, care era portul Antiochiei, și de aici iau corabia și merg pe insula

Cipru (vezi harta). Din această insulă era Barnaba. Ei aveau de tovarăș pe Ioan (v. 5), nepotul lui Barnaba, numit și Marcu, care mai târziu a scris Evanghelia după Marcu. Primul loc unde s'au oprit, a fost Salamina, capitala greacă a insulei. Aici erau foarte mulți Iudei cari făceau comerț. În sinagogile lor apostolii au predicat Evanghelia. De aici au străbătut toată insula, vreo 150 km. pe jos până au ajuns la Pafos, capitala romană a insulei Cipru, unde locuia dregătorul roman Sergius Paulus. De aici au luat corabia și au mers în orașul Perga din ținutul Pamfilia (vezi harta). Aici au ajuns pentru prima dată în Asia Mică. De aici au plecat spre Antiochia Pisidiei. Țineți minte că aceasta a fost o altă Antiohie, nu cea din care a plecat Pavel. Drumul din Perga până în Antiochia Pisidiei a fost și e și azi foarte periculos. El trece prin munți și peste râuri și e plin și azi de tâlhari. Poate la el s'a gândit Pavel mai târziu când a vorbit de pericolul pe râuri și între tâlhari (vezi 2 Cor. 11:26).

Invățături spirituale

1. FIECARE CREȘTIN UN MISIONAR. Așa au fost primii creștini. Ei au vestit fiecare Evanghelia în Ierusalim. Dar Domnul le spusese să ducă Evanghelia până la marginile pământului. Văzând că ei întârzie să plece din Ierusalim, a lăsat să vină prigoana grozavă peste ei. Ea i-a împrăștiat în toate părțile. Dar ce marea a fost aceea împrăștiare! În cap. 8:1 ni se spune că „toți, afară de apostoli, s'au împrăștiat...”, iar versetul 4 adaugă: „Cei ce se împrăștiară, mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul”. Nu sunt glorioase aceste cuvinte? Ele arată cheia succesului creștinismului în primul veac. Fiecare ucenic era un predicator. Cineva a spus că ucenicii împrăștiați din Ierusalim au căzut fiecare într'alt oraș sau sat ca un chibrit aprins în paie și fiecare a aprins un nou foc al Evangheliei. Se poate spune același lucru și despre noi? Suntem noi urmașii primilor creștini? E fiecare credincios de azi un misionar al Evangheliei?

2. O ADUNARE INCHISĂ MODEL (13:1—3). Biserica din Antiochia e o pildă de cum să se țină adunările închise sau ședințele bisericilor noastre. Ei au simțit îndemnul Duhului

sfânt să trimită niște misionari în țările păgâne. Dar pe cine să aleagă? Cari sunt cei potriviți pentru această? Cine știe? Dumnezeu. Deci ei, în loc să se ia la discuții, au postit și s'au rugat. Dumnezeu le-a răspuns. Duhul sfânt a zis: „Puneți-Mi de o parte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”. Așa trebuie să se facă alegerile în bisericile noastre, pe genunchi, Duhul ne va spune atunci cine e cel potrivit.

3. O BISERICA MISIONARĂ. Biserica din Antiohia a simțit o mare datorie față de țările din Asia Mică unde milioane de suflete se pierdeau în păcat. Ea avea ceva ce lumea nu avea, mântuirea și dragostea lui Dumnezeu și simțea că ar fi foarte vinovată dacă ar ține Evanghelia pentru sine. Aceasta a făcut-o pe biserica din Antiohia să fie prima care a trimis vrecodată misionari cu Evanghelia în țările pline de întunerec al păcatului. Simte biserica noastră această datorie față de ceice zac în întunerec și în umbra morții?

INTREBĂRI: 1. De ce s'au împrăștiat primii ucenici din Ierusalim? 2. Ce ne învață vers. 4. din cap 8? 3. Cine are datoria să predice altora Evanghelia? 4. Cum a ținut adunări închise biserica din Antiohia? 5. Ce a făcut-o pe ea să trimită Evanghelia în țările păgâne?

Cărți ajutătoare: Studii în Noul Testament, pag. 83, 84. Cum să câștigăm suflete la Mântuitorul?

Pentru copiii mici

Elima era un vrăjitor, dușman al lui Dumnezeu și al apostolului Pavel. Vorbea de rău Cuvântul lui Dumnezeu, de aceea Dumnezeu l-a pedepsit cu orbire. Voi știți copiii ce e un vrăjitor? E un om mincinos și rău. El nu crede în Dumnezeu nici în Isus Hristos. El spune că poate să facă minuni. Că poate învia morții, că poate trece prin foc fără să se ardă și prin apă fără să se înece. Acestea sunt minciuni. Voi știți că cine a murit, merge la Dumnezeu ca să-și primească răsplata și cine își pune degetul în foc, se arde, iar cine nu știe să înoate, se îneacă. Nu este niciun om care să nu se ardă în foc. Dar

ștrigoi ați auzit? Vrăjitorii zic că au de servitori pe ștrigoi. Smei cu cap de animal și cu coadă de fuior de foc, care trec pe la ferestre noaptea ca să sperie pe cei fricoși, balauri cu șapte capete și ștrigoi, babe bătrâne care umblă pe mătură, și se prefac în câini și pisici. Nu există copii, nici smei, nici ștrigoi, nici vrăjitori cari fac astfel de minuni. Pe noi Dumnezeu ne-a făcut ca să trăim în pace și liniște, ne-a dat sănătate ca să putem munci și să-i aducem Lui slava pentru toate. Animalele au fost făcute ca să ne ajute la lucrul nostru. Iar noaptea ne-a fost lăsată de Dumnezeu, ca să ne odihnim după oboseala zilei. Să nu vă fie frică de asemenea năluciri niciodată seara. Trebuie să stați la întunerec fără nicio frică, pentrucă Tatăl din ceruri e puternic și veghiază asupra noastră a tuturor. Seara cu toții mulțumim lui Dumnezeu și ne culcăm. Și pisica și câinele dorm. Voi n'ați văzut ziua pisici cu coadă de fuior de foc, nici câini sburând pe sus, și nici femei bătrâne sburând pe mătură. Așa ceva nu este copii. Să nu credeți niciodată astfel de minciuni. Noi suntem copiii lui Dumnezeu, cari nu ne temem de nimic, pentrucă avem un Tată bun și milos în ceruri, care ne va lua cu El în strălucire, dacă ascultăm Cuvântul Lui.

Duminecă, 22 Mai.

Căderea în păcat

Textul: Fac. 3:1—19; Rom. 1:28—32; 3:9—19.

Cuv. de aur: Romani 6:23.

EXPLICAȚIUNI: Nu se știe exact unde a fost grădina Eden, dar se presupune că a fost undeva prin ținutul Arabiei. Epistola către Romani descrie pe larg mântuirea prin har. De aceea în cap. 1—3, Pavel arată căderea adâncă a omului în păcat.

Invățătură spirituale

1. DE VORBA CU ISPITITORUL. Acesta a fost primul păcat al Evrei, că a stat de vorbă cu ispititorul a-

tunci când trebuia să fugă. Mulți cad în păcat pe aceeași cale. Când ispita le șoptește, ei stau s'o asculte.

2. SURPAREA CREDINȚEI ÎN DUMNEZEU. Credința e temeliea vieții curate. Deci diavolul în ea lovește primădată. El strecoară în sufletul Evei întâi îndoiala: „Oare să fi zis Dumnezeu cu adevărat...?” Apoi spune pe față că Dumnezeu minte. „Hotărît nu veți muri”. Prin aceasta a făcut pe femeie să nu creadă că Dumnezeu spune adevărul și i-a alungat și frica de urmarea păcatului. El face același lucru astăzi. „Nu”, spune el, „n'are să fie pedepsit păcatul. Numai câștig ai să scoți din el”. Dar viclenia șarpelui e și mai mare când înjosește în fața ei pe Dumnezeu prezentându-L ca pe unul care se teme ca ei să nu-L întreaacă în știință. Prin aceasta toată credința într'un Dumnezeu bun, adevărat și pedepsitor al păcatului s'a surpat din sufletul Evei. Acum păcatul are loc să intre.

3. CELE TREI ISPITE. Ioan spune că omul e ispitit de pofta corpului, de pofta ochilor și de lăudăroșia, adică de mândria vieții. La Eva au lucrat toate aceste trei. „Pomul era bun de mâncat” — pofta trupului, — „plăcut la privit”, — pofta ochilor, — „era de dorit ca să deschidă cui-va mîntea”, pofta mândriei, căci Eva dorea să știe așa de mult ca să fie egală cu Dumnezeu.

4. MUSTRAREA CONȘTIINȚEI. Primii oameni au simțit îndată că au fost înșelați, că s'a promis fericire și au ajuns la durere. Conștiința a început să-i mustre și ei s'au ascuns din fața lui Dumnezeu. Păcatul e totdeauna ceva rușinos, ceva pe care omul vrea să-l ascundă. Sigur că truda lui e în zadar. Frunzele de smochin n'au acoperit păcatul lor ca să nu-l vadă Dumnezeu.

5. CINE A FOST DE VINĂ. Ei au aruncat vina unul pe altul. Vina au avut-o amândoi. Dar e foarte ciudat că femeia a șovăit puțin în fața păcatului, pe când Adam știind ce face, a păcătuit îndată ce i-a propus Eva. De aceea el are o mai mare vină.

6. PEDEAPSA PĂCATULUI. Diavolul i-a mințit. Păcatul a fost pedepsit. Iată câteva pedepse:

a. **DESPĂRTIREA DE DUMNEZEU.** Până acum Dumnezeu îi vizita ca pe

niște prieteni și ei trăiau într'o tovărășie armonioasă și continuă cu El. Păcatul însă, a făcut un zid de despărțire între ei și Făcătorul lor. Legătura prin care ei primeau viața spirituală și trupească, a fost ruptă. Omul e făcut în așa fel că nu poate fi fericit decât atunci, când trăiește în legătură spirituală cu Dumnezeu. Deci păcatul i-a răpit cea mai mare fericire.

b. **MOARTEA SPIRITUALĂ ȘI TRUPEASCĂ.** „... în ziua în care vei mânca din el, vei muri” îi spusese Dumnezeu și așa s'a întâmplat. Era natural să se întâmple. Izvorul vieții spirituale e în Dumnezeu. Legătura cu El a fost ruptă de păcat și omul a murit duhovniceste în clipa în care a păcătuit. După aceea a urmat moartea trupească în mod natural.

c. **TOATA NEFERICIREA DE PE PĂMÂNT** e rodul păcatului. Și dacă omul n'ar găsi o cale de mântuire, ar rămâne în toată veșnicia nefericit.

6. TOATA LUMEA E CĂZUTĂ ÎN PĂCAT. Învață epistola către Romani. Nu este nici un om drept, înaintea lui Dumnezeu. Păcatul a intrat în toată omenirea, așa că ea e în păcat ca și peștele în apă. Fiecare om e un păcătos pierdut, care merită să meargă în iad. Un singur păcat al său a rupt legătura dintre el și Dumnezeu și e mort în abateri și în păcate. Dela aceasta nu fac deosebire nici cei născuți în familiile pocăite. Toți sunt pierduți și toți trebuie să se nască din nou.

INTREBĂRI : 1. Care a fost primul păcat al Evei? 2. Arată cum a surpat șarpele credința Evei. 3. Spune cele trei ispite ale Evei. 4. Arată cum i-a mustrat conștiința! 5. Cari au fost pedepsele păcatului? 6. Care e cea mai mare pedeapsă a păcatului? 7. Arată cum toată lumea a păcătoasă. 8. Există vreun om firesc, care n'a fost născut din nou, și care să meargă în cer? 9. Ce va fi cu copiii pocăiților cari nu se pocăiesc?

CĂRȚI AJUTATOARE : *Credința și misiunea baptistă*, pag. 5—11 și *Doctrinile Biblice*, pag. 116—130.

Pentru copiii mici

Dumnezeu e bun și milos. El ne iartă dacă venim cu căință la El și dacă ne întoarcem dela păcate. El e sfânt și curat, de aceea păcatul e un

dușman al lui Dumnezeu. Dacă noi păcătuim inereu, Dumnezeu își întoarce fața dela noi, ne părăsește. Dar dacă ne pocăim, ne iartă. Cei dintâi oameni se numeau Adam și Eva. Ei erau curați, nu cunoșteau păcatul. Trăiau într'o grădină frumoasă, cu pomi roditori, cu flori mirositoare, cu ape limpezi. Erau fericiți, căci Dumnezeu venea și sta de vorbă cu ei. Ei aveau voie să mănânce din toate poamele grădinei, numai dintr'un singur pom nu puteau gusta. Dumnezeu le-a spus: „Din pomul acesta să nu mâncați”. Dar diavolul ne era liniștit dacă nu putea să facă ceva rău. El voia să facă pe acești oameni curați să păcătuiască, pentruca să nu mai fie așa iubiți de Dumnezeu. S'a schimbat într'un șarpe mare, s'a târât până la picioarele Evei și i-a șoptit: „Pentruce nu mâncați voi și din pomul acela din mijlocul grădinei?” Eva a răspuns: „Pentruca Dumnezeu nu ne dă voie. A spus că atunci când vom mânca, vom muri”. Șarpele însă viclean îi spune: „Nu e adevărat că veți muri, ci veți fi mai cuminiți și mai puternici”. Eva s'a uitat la pom și a văzut că poamele sunt frumoase, mari, coapte. Ea s'a dus la pom a luat un fruct repede și a mușcat din el. Apoi a fugit la Adam și i-a dat și lui. Adam a mâncat și el. Atunci au auzit vocea lui Dumnezeu, care se plimba prin grădină. S'au speriat și au fugit într'un tufiș, ca să se ascundă dela fața lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu a strigat: „Adame unde sunteți?” Adam a răspuns: „Aici suntem Doamne”. — „Pentruce v'ați ascuns?”. Adam răspuse: „Pentruca am păcătuit neascultând de porunca Ta, Doamne”. Dumnezeu s'a mâniat pe ei și a poruncit îngerilor Lui ca să-i alunge din grădina cea frumoasă, cu o sabie de foc, în câmp, unde vor trebui să muncească din greu pentruca să-și poată câștiga o bucată de pâine. Adam și Eva au fugit plini de

spaimă și de durere. Neascultarea de Cuvântul Domnului aduce numai ne-caz și dureri.

Duminecă, 29 Mai.

Mântuirea copiilor mici

Textul: Ezechiel: 18 : 1—23; Ieremia 31 : 29—30; Matei 3 : 1—17.

Cuv. de aur: 2 Cor. 5 : 10.

EXPLICAȚIUNI. Lecțiunea de azi a foarte însemnată. De aceea toată atenția elevilor trebuie îndreptată asupra subiectului. Se va vedea astfel că o mare rătăcire s'a răspândit cu privire la subiectul pe care îl studiem azi. Iarși copiii născuți în familiile credincioase sunt foarte ispitiți să creadă că ei nu mai trebuie să se pocăiască. De aceea trebuie bine explicată lecția așa ca ei să fie luminați că sunt niște suflete pierdute, cari dacă nu se vor întoarce la Dumnezeu, vor merge în iad.

Învățătură spirituală

1. COPIII CARI N'AU FĂCUT NICI UN PACAT, VOR FI MANTUIȚI. În privința aceasta sunt multe păreri greșite. Spun unii că noi moștenim păcatele părinților și că deci fiecare om se naște păcătos și vinovat înaintea lui Dumnezeu. Se mai adaugă încă o altă învățătură greșită și anume că, botezul mântuiește de păcat. Toate acestea nu sunt după Biblie. Botezul nu mântuiește. Iar nicăiri în Biblie nu se spune că Dumnezeu îi va pedepsi pentru păcatele strămoșilor. Dimpotrivă, în textele noastre: Ier. 31 : 29—30 și Ezech. 18 : 16—20 învață limpede că nu va da seamă fiul pentru păcatele părinților. Iar cuvântul de aur de azi ne spune că fiecare om va da seamă în fața judecării pentru păcatele pe cari le-a făcut el și nu alții. Deci nimeni nu se naște vinovat înaintea judecării lui Dumnezeu. Deci toți copiii cari mor înainte de a fi făcut ei vreun păcat, vor fi mântuiți. Dumnezeu n'are de ce-i pedepsi. Ei vor merge în cer toți, fie că sunt din familie credincioasă sau din familie de bandit.

2. RELIGIA NU SE MOSTENEȘTE. Dacă păcatul nu se moștenește și dacă noi nu putem fi trași la răspundere pentru ceea ce au făcut străbunii noștri, apoi nici sfîntenia părinților noștri nu ne mântuiește. Nimeni nu se naște pocăit. Nimeni nu are intrare în cer pentru faptul că are părinți

pocăiți. Textul nostru dela Matei ne arată că Iudeii aveau această credință rătăcită. Ei credeau că vor fi mântuiți pentru că au de tată un credincios, „avem de tată pe Avram”. Dar Ioan le spune că se înșală. Dacă vreau să fie mântuiți, trebuie ei înșiși să facă roade vrednice de pocăință. Înțelesul e că nimeni nu se naște pocăit. Ori ce om se naște om firese și nu spiritual. Ca să fie spiritual, trebuie să se nască din nou.

3. DACĂ UN COPIL A PĂCATUIT O SINGURĂ DATĂ DANDU-ȘI SEAMA DE CE FACE, E UN SUFLET PIERDUT. Am văzut mai sus că un copil care nu a făcut niciun păcat, va fi mântuit. Omul nu se naște cu păcate personale, dar el moștenește o pornire spre păcat. Indată ce copilul ajunge să-și dea seama de viață, această pornire își aduce roadele și copilul păcătuiește. În acel moment se întâmplă cu el ce s'a întâmplat cu Adam când a păcătuțit, el ajunge mort în abateri sau orice păcat pe care l-a făcut, și-a întinat sufletul înaintea lui Dumnezeu și deci va merge în iad, dacă rămâne în această stare. E foarte greu să spunem la ce vârstă își dă copilul seama de faptele lui. Un predicator a spus că n'ar vrea ca fetița lui să moară nemântuită când e de șapte ani. Se teme că ea a păcătuțit și va merge în iad. Dar putem spune cu siguranță că toți copiii bap-tiștilor cari au trecut de nouă ani, vor merge în iad dacă nu se pocăiesc ei personal.

4. FIECARE COPIL TREBUIE SĂ SE NASCĂ DIN NOU. Din cele de mai sus reiese că fiecare copil se naște după trup, pornit spre păcat. În dată ce își va da seama de ce face, va păcătuțit, așa cum un pom sălbatec aduce roade sălbatice când devine mare. Deci fiecare copil trebuie să se nască din nou. Trebuie să primească pe Isus în inima lui, spre a deveni un copil al lui Dumnezeu. Altcum va merge în iad. Scopul scoalei duminecale e tocmai acesta:

Să ajute pe copii să găsească pe Iristos ca Mântuitorul și Domnul lor.

Învățătorul e rugat să pună fiecărui elev din clasă întrebarea dacă e mântuit sau nu.

INTREBARI: 1. Ce se va întâmpla cu copiii cari mor fără să fi păcătuțit

vredată? 2. Dece nu pot fi pedepsiți? 3. Va pedepsi Dumnezeu pe copii pentru părinți? 4. Se moștenește religia? 5. Se naște cineva pocăit? 6. Dacă un copil a făcut un singur păcat de care își dă seama, unde va merge sufletul lui așa cum e? 7. De ce trebuie să se nască din nou fiecare copil al bap-tiștilor?

Pentru copiii mici

Ascultați acum copiii să vă spun ceva nou. Când Ionică umblă la foc și se arde la mână, pe Ionică îl doare mâna și nu pe mama. Când mama își taie degetul, mama suferă și nu Ionică. Dacă Lenuța se joacă în noroi, rochița ei va fi murdară și pe ea are să o certe mama, fiindcă rochița e a ei și ea singură e vinovată că a murdărit-o. Așa e copiii că am dreptate? Tatăl vostru e pocăit. El a părăsit toate gândurile și faptele păcătoase, inima lui e curată și Dumnezeu îi va da răsplata în ceruri. Dacă mama nu e pocăită, gândurile ei sunt păcătoase, ea va primi după faptele ei răsplata dela Dumnezeu. Mama rea și nepocăită nu se va duce în ceruri, pentru că tatăl a fost bun și a făcut ce este plăcut lui Dumnezeu. Fiecare va fi răsplătit după cum a luerat aici pe pământ. Când voi copii ați făcut o faptă rea, vă e frică, pentru că știți că veți fi pedepsiți. Nu copilul vecinului, nici fraatele vostru va fi pedepsit, ci voi care ați făcut cecece a fost rău. Dacă mama și tata sunt pocăiți, buni, credincioși, iar copiii sunt rătăcioși, bătauși, răsunători, nu însemnează că și ei se vor duce în ceruri pentru că tata și mama sunt buni. Fiecare va duce cecece are și cecece a făcut după care va primi plată. Ascultați copiii cari aveți părinți credincioși! Înțoarceți-vă iubirea dela gândurile și faptele păcătoase și rugați pe Dumnezeu să curătească sufletele voastre pentru că să fiți și voi fericiți, împreună cu părinții voștri.

Duminecă, 5 Iunie.

Credința mântuitoare

Textul: Faptele 16 : 22—34 ; Ioan 1 : 12 ; Efes. 3 : 14—21.

Cuv. de aur: Ioan 3 : 16.

EXPLICAȚIUNI. În primul nostru text găsim pe Pavel și Sila închiși în temnițele romane din Filipi. Înainte de a fi puși în închisoare, au fost bătuți cu niște nuiele cu noduri, cari produceau dureri foarte mari. Apoi au fost puși cu picioarele în butuci. Lucrul acesta s'a făcut împotriva legii romane, care interzicea ca un cetățean roman să fie bătut și închiis înainte de a fi judecat. Al doilea text are conținut foarte mare. Mai jos vom vorbi mai mult despre el. Al treilea text face parte din frumoasa Epistolă către Efeseni, scrisă de Pavel. E o rugăciune din cele mai profunde.

Invățăturile spirituale

1. CÂNTĂRI ÎN SUFERINȚE. În aceasta stă slava, creștinismului adevărat. Cei fără Dumnezeu sunt trști și în palate, iar cei ce au pe Dumnezeu în inimă, cântă fericiți chiar când rănile lor sângerează și butucii le strâng puternic picioarele. Ai tu această bucurie?

2. MANTUIREA E PRIN CREDINȚĂ. Cutremurul închisorii și faptul că niciunul n'a scăpat din cei închiși, a mișcat adâne inima temnicerului. Dintr'odată el și-a văzut păcatele lui multe și a dorit după mântuire. S'a aruncat la picioarele lor și le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Aceasta e cea mai mare întrebare pusă de oameni. Răspunsul apostolilor este foarte însemnat: „Cred în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și toată casa ta”. De aci și din alte locuri vedem că mântuirea e numai prin credință. Vezi în privința aceasta Efeseni 2 : 8, 9. Nici botezul, nici faptele bune nu aduc mântuirea, ei numai credința în Domnul Isus. Aceasta aduce mântuirea.

3. CE E CREDINȚA? Iată o întrebare mare pentru noi. Foarte mulți oameni habar n'au de ce înseamnă credința. Nimeni nu poate înțelege cum mântuirea e numai prin credință, până nu înțelege ce e credința. Să încercăm deci să vedem ce e credința. Al doilea text din Ioan 1 : 12 ne arată ce e credința: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce

cred în numele Lui, Le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Acel, „adică” din acest verset arată că A CREDE și A PRIMI e același lucru. Adică a crede în Hristos înseamnă a-L primi în inimă. În Apoc. 3:20 ni se spune că Isus stă la ușa inimii noastre și bate. A crede în El, înseamnă să-i deschizi ușa să intre. În al treilea text din lecția noastră Pavel se roagă ca, „Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (v. 17). Deci păcătosul, în clipa când crede, primește pe Hristos în inima lui și Hristos rămâne să locuiască acolo. Deci credința e primirea lui Hristos în viață ca El să ne stăpânească și să ne călăuzească. Vrem să adăugăm că trebuie să primim pe Hristos în inimă ca Mântuitor și ca Domn. Ca Mântuitor trebuie să-L primim, căci El vine în inimă ca s'o spele cu sângele Său. Păcătosul deschide ușa inimii ca să intre Acela, care a murit pentru păcatele sale pe cruce. El știe că numai în această moarte a lui Hristos se găsește mântuirea de păcatele Sale din trecut. De aceea El își predă viața păcătoasă singurului Mântuitor care prin jertfa Lui, îl mântuiește de toate păcatele. Biblia ne învață că în clipa în care primim prin credință pe Isus în inimile noastre, chiar atunci tot păcatul nostru din trecut e acoperit de jertfa lui Isus și noi suntem mântuiți de El pentru totdeauna. Iarși păcătosul primește prin credința pe Hristos ca Domn. Petru spune: „Sfintii în inimile voastre pe Hristos ca Domn” (I. Petru 3:15). Păcătosul care crede, știe că el nu-și poate conduce viața cum trebuie. De aceea primește pe Hristos în inimă ca stăpânul vieții sale. Se predă cu totul Lui. Iată deci pe scurt ce înseamnă să crezi: să primești pe Hristos ca Mântuitor și Domn în inima tu. Deci nu înseamnă, numai să crozi tot ce spune Biblia, să crezi că există Hristos și Dumnezeu, să crezi toate învățăturile creștine. Care are numai o astfel de credință, nu va fi mântuit niciodată cu ea. A crede înseamnă a-ți preda viața și inima lui Hristos. El atunci se pogoară în tine și-ți dă mântuirea. Despre acest lucru vom vorbi mai de-

parte în lecția din Dumineca viitoare.

INTREBARI: Ce a întrebat temnicerul din Filipi? 2. Ce a răspuns Pavel? 3. Ce este credința? 4. Ce învățăm din Ioan 1:12? 5. Unde stă Isus să bată? 6. De ce trebuie să primim pe Isus ca Mântuitor? 7. De ce trebuie să-L primim ca Domn? 8. Să repetăm cu toții următoarele: *a crede înseamnă a primi în inimă pe Hristos ca Mântuitor și Domn.*

Cărți ajutoare: Credința și misiunea, pag. 16–28. Doctrinile biblice, pag. 150–154.

Pentru copiii mici

Apostolul Pavel, despre care ați mai auzit copii, a intrat împreună cu un prieten al lui într'un oraș unde au predicat pe Hristos Isus. Dar unii dintre acei necredincioși i-au prins și i-au dus la judecată. Judecătorul a poruncit să fie bătuti cu nuiele și aruncați în închisoare. Pavel și Sila, prietenul său, au fost legați de mâini și picioare și aruncați în temniță. Dar ei nu plângeau. Toată noaptea au cântat cântări de laudă lui Dumnezeu, iar cei închiși îi ascultau uimiți. Pe la miezul nopții s'a cutremurat pământul, s'au deschis toate ușile temnițelor și s'au rupt toate lanțurile cu cari erau legați cei închiși. Temnicerul s'a trezit din somn și s'a speriat foarte tare, a alergat la picioarele lui Pavel și l-a rugat tremurând să-i spună că ce trebuie să facă pentru ca să fie mântuit. El a spus: „Eu v'am auzit predicând pe Isus Hristos și am văzut că vă bucurați în El și atunci când sunteți chinuiți. Dați-mi și mie această bucurie în Dumnezeul vostru”. Pavel i-a răspuns: „Crede în Domnul Isus Hristos și să nu mai păcătuiești. Atunci vei fi mântuit de pedeapsă”. Temnicerul a crezut, i-a scos din temniță, și Pavel l-a botezat. Atunci temnicerul a pregătit o masă mare și toți cei din casă s'au bucurat pentru că au crezut în Isus Hristos.

Duminecă, 12 Iunie.

Nașterea din nou

Textul: Ioan 3:1–13; I. Petru 1:22–25.

Cuv. de aur: 2 Cor. 5:17.

EXPLICAȚIUNI. Nicodim a fost un membru al Sinedrului care l-a condamnat pe Isus la moarte. Dar el avea o altfel de inimă. Dorea după adevăr, dar n'avea curaj să-l urmeze. A venit la Isus noaptea, pentru că i-a fost frică să vină ziua. El s'au irtălnit în ceva casă din Ierusalim.

Invățăturile spirituale

1. **REPETIȚIE DIN LECȚIA TRECUTA.** Nu vom putea înțelege nașterea din nou până nu vom face o repetiție a unor lecții din trecut.

a. **CADEREA ÎN PACAT.** În lecția din 22 Mai, am văzut că omul e căzut cu totul în păcat. Fiecare om fi-resc e rob păcatului și trăiește în păcat. El nu poate face fapte bune și nu poate trăi cu Dumnezeu, pentru că păcatul l-a robît și l-a despărțit de Făcătorul său. Toți oameni de pe pământ sunt în această stare.

b. **CREDINȚA.** În Duminecă trecută, am văzut, ce e credința. Ea nu e numai o primire a unor învățături ca bune, ci e să-ți *predai inima lui Isus ca El să intre în ea ca Mântuitor și Domn.*

2. **CE E NAȘTEREA DIN NOU.** În lumina celor de mai sus vom pricepe mai bine ce e nașterea din nou. Când Domnul Isus intră într'o inimă, El o găsește ruinată de păcat. Mîntea, dorințele, motivele, planurile și voința omului au fost murdărite și stricate de păcat. Acum Isus intră în inima aceasta păcătoasă. Ce face El cu ea? El o schimbă, o înnoiește, o rezidește. În cuvântul de aur de azi se spune că cece e „în Hristos, e o făptură (sau zidire) nouă”. Isus găsește viața noastră ca și o casă stricată. El o zidește din nou și face din ea un Templu al Său. În alte părți din Biblie această naștere din nou e numită „înviere”. Omul sufletește, prin căderea în păcat, a rupt legătura cu Dumnezeu și a murit. El a fost mort în abateri și păcate. Acum Isus intră în inimă și înviază pe omul sufletește. El ne aduce o viață nouă prin stabilirea din nou a legăturii cu Dumnezeu. Odată sters păcatul prin jertfa Sa, păcătosul are iarăși legătura cu

Dumnezeu și izvorul de viață, îl hrănește din nou ca să trăiască. Cântarea noastră spune așa de frumos: „O schimbare s'a făcut în viața mea, intrând Isus în inimă”. În alte părți din Biblie, nașterea din nou e descrisă ca primirea unei inimi noi. Isus spune că tot răul din lume iese din inimă. De aceea când El intră în ea, pune o inimă nouă și un duh nou în noi. Nașterea din nou se mai poate asemăna cu o altoire. O mlădiță nouă a lui Dumnezeu, e introdusă în butucul vechiu al firii pământești. Petru spune: „... să vă faceți părtași firii dumnezeiești”. Ceva din Dumnezeu, o viață nouă, e sădită de Hristos în sufletul nostru.

3. DUHUL ȘI CUVÂNTUL. Hristos întrebunțează aceste două mijloace ca să ne nască din nou. Petru spune în textul nostru: „... ați fost născuți din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu”. Evanghelia lui Hristos convinge pe om să-și predea lui Isus inima. Iarși Isus spune lui Nicodim: „...dacă nu se naște cineva din apă și din duh...” Nașterea din apă nu înseamnă botezul. Apa a simbolizat totdeauna curățirea. Și e vorba de lucrarea de spălare și curățire făcută în inimă de Cuvântul lui Dumnezeu. Deci e vorba de apa Cuvântului lui Dumnezeu. Apoi vedem că Isus lucrează prin Duhul sfânt ca să ne schimbe după voia Sa.

4. TOTI OAMENII TREBUIE SĂ SE NASCĂ DIN NOU. Isus spune: „*Trebuie să vă nașteți din nou!*” Dece? Pentru că toți oamenii sunt căzuți cu totul în păcat și în starea lor firească nu pot avea nici legătură cu Dumnezeu, nici parte de împărăția Sa. Ei nu pot birui păcatul care le stăpânește viața. Le trebuie puterea lui Hristos.

5. DIN CELE DE MAI SUS REIESE clar că, nașterea din nou nu e botezul. Apa naturală nu poate schimba pe nimeni. Botezul e numai un simbol al nasterii din nou.

6. CE TREBUIE SĂ FACEM ca să fim născuți din nou? Din cele de mai sus reiese clar că nu noi ne naștem din nou. Aceasta e lucrarea lui Isus pe care o face prin Cuvântul și Duhul Său. Deci condiția simplă ca să fim născuți din nou e, să-L primim pe Hristos ca Mântuitor și Domn în inima noastră și El intrând în noi, va face schimbarea nasterii din nou.

INTREBĂRI: 1. Cine a fost Nicodim? 2. Ce am învățat noi în 22 Mai? 3. Arată cum toți oamenii au căzut în păcat! 4. Ce este credința mântuitoare? 5. Ce este nașterea din nou? 6. Cine face nașterea din nou? 7. De ce botezul nu e nașterea din nou? 8. Cum găsește Domnul Isus inima, când intră în ea? 9. Ce mijloace folosește El în nașterea din nou? 10. De ce trebuie să se nască toți oamenii din nou? 11. Ce trebuie să facem ca să fim născuți din nou? 12. Conducătorul să ceară ca toți cei născuți din nou să ridice mâna sus.

Pentru copiii mici

Intr'o seară Domnul Isus se întoarse acasă obosit din drum și flămând. După ce a cinat, s'a așezat pe genunchi și a mulțumit Tatălui ceresc pentru puterea pe care I-a dat-o ca să facă tuturor numai bine. Tocmai se pregătea să Se culce, când cineva bătu în ușă. Isus deschise. Un om, învăluit într'o mantie mare, intră. Isus îl recunoscu, era Nicodim, un bătrân fruntaș conducător al Evreilor. El era bogat, iubit și onorat de popor. Toți se închinau în fața lui. Isus Hristos era sărac și batjocorit, cu toate că era Fiul lui Dumnezeu. Nicodim L-a auzit pe Domnul învățând Cuvântul lui Dumnezeu și L-a crezut, dar îi era rușine ca să-L vadă cineva stând de vorbă cu Isus cel sărac și disprețuit. Totuși dorea să audă Cuvântul lui Dumnezeu și dorea să fie mântuit. De aceea, seara, se îmbracă cu o manta lungă și largă își acoperi capul ca să nu fie cunoscut și piecă spre casa Domnului Isus. Când intră, Domnul Isus îl pofti să stea pe scaun, și-l întrebă ce dorește. Nicodim îi spuse: „Învățătorule eu te-am auzit predicând că trebuie să ne pocăim. Eu nu înțeleg cum trebuie să ne pocăim, de aceea am venit la d-ta ca să-mi explici”. Domnul Isus a început să-i spună despre Dumnezeu, că a trimis pe Fiul Său Isus Hristos, ca acei cari cred în El, să aibă viață veșnică”. Nicodim a crezut în Domnul Isus și a plecat

acasă. Dar fi era rușine să spună cuiva, că el s'a făcut prieten cu Domnul Isus. Voi să nu faceți ca și Nicodim. Domnul Isus e mult mai sfânt și mai bun decât oricare om, care și-ar bate joc de voi. Să-L iubim pe Domnul și să spunem și altora despre dragostea Lui.

Duminecă, 19 Iunie.

Siguranța mântuirii

Textul: Efes. 2:1—10; Tit 3:4—7,

Ioan 10:27—30.

Cuv. de aur: Ioan 10 : 28.

EXPLICAȚIUNI: Primul text e din Epistola către Efeseni pe care a scris-o Pavel în închisoarea din Roma. Ea e una din cele mai adânci și mai mărețe epistole. Al doilea text e din Epistola lui Pavel către Tit. Acesta era un tovarăș de lucru al lui Pavel pe care îl lăsese în Creta ca să organizeze bisericile. Al treilea text e o parte din cuvântarea lui Isus către Iudei despre păstorul cel bun.

Invățăturile spirituale

1. MANTUIREA ARE DOUĂ LATURI: una lăuntrică și una din afară. Cea lăuntrică e lucrarea nașterii din nou făcută de Isus când îl primim în inimă. Cea din afară e ștergerea din cartea lui Dumnezeu a tuturor păcatelor noastre din trecut, adică lertarea deplină prin jertfa lui Isus. Prin aceasta trecutul e acoperit și pentru viitor cel mântuit are o inimă nouă și tovarășia lui Isus, care locuiește în inima lui. În textul dela Efeseni în vers. 5, lucrarea nașterii din nou e numită astfel: „...eram morți... ne-a adus la viață”. În textul dela Tit sunt amintite amândouă laturile mântuirii. În v. 5 se spune: „El ne-a mântuit... prin spălarea nașterii din nou”, — lucrare lăuntrică, — iar în v. 7: „... socoțiți neprihăniți...” adică drepti, ceea ce înseamnă că păcatele noastre au fost șterse și noi suntem fără vină înaintea lui Isus.

2. MANTUIREA NU E PRIN FAPTE, CI PRIN HAR, adică prin jertfa lui Isus. În privința aceasta textele noastre sunt clare. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine dela voi: ci este darul lui Dumnezeu”. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. (Efes. 2:8—9). Iar în textul dela Tit se spune: „El ne-a

mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci prin îndurarea Lui” (v. 5). Deci mântuirea noastră nu se întemeiază pe faptele și meritele noastre, ci pe jertfa lui Isus Hristos pe cruce. El a făcut totul pentru mântuirea noastră. Când îl primim pe El în inimile noastre prin credință, accasă mântuire, câștigată pe cruce, este a noastră.

3. FAPTELE BUNE SUNT ROADELE MANTUIRII. Noi nu facem fapte bune ca să fim mântuiți, ci pentru că am fost mântuiți. Întâi omul trebuie mântuit de Hristos și născut din nou și atunci va face roade bune. Nu te poți aștepta ca pomul sălbatic să facă poame bune. Întâi trebuie altoit și apoi să așteptăm roade. Biblia ne învață clar că faptele bune sunt dovada mântuirii. Noi am fost mântuiți prin har, ca să aducem roadele vieții sfinte. În Efeseni, după ce ni se spune că suntem mântuiți prin har, se adaugă îndată: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru șapte bune...” (v. 10). Adică de aceea a rezidit Isus casa sufletului nostru, ca să facem fapte bune. În Epistola către Tit ni se spune același lucru. După ce se spune că mântuirea nu e prin fapte, ci prin îndurarea Lui, se adaugă: „... vreau să spun apăsător aceste lucruri pentru că cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în FAPTE BUNE!” (v. 8). Iacov spune același lucru, că numai acea credință e credință adevărată, care e dovedită de fapte bune. Mântuirea e prin credință, fără fapte, dar adevărata credință va produce fapte.

4. POATE FI CINEVA SIGUR CĂ E MANTUIT? Iată o întrebare mare. Primul răspuns e că primii creștini au fost siguri de mântuirea lor. Pavel spune: „El ne-a mântuit...” și „... sunteți mântuiți...” Ioan spune „Știm că am trecut dela moarte la viață...” Noul Testament e plin de astfel de rostiri ale siguranței mântuirii, din gura primilor creștini. Iarăși cece spun că nu putem fi siguri că suntem mântuiți aici în viață, nu înțeleg ce e mântuirea. Ei cred, că mântuirea e desăvârșirea. Și iarăși cred că mântuirea se întemeiază pe faptele noastre. Numai atunci putem fi siguri că suntem mântuiți, când credem că mântuirea se bazează numai și numai pe jertfa lui Isus Hristos pe cruce. Celce se încrede în jert-

fa lui Isus, poate spune: am păcatele ıertate, sunt născut din nou. Și deci e sigur că e mântuit.

5. VOR CADEA DIN HAR CEI MĂNTUIȚI? Aceasta e o altă mare întrebare. Părerile aici sunt foarte împărțite. Dar Cuvântul lui Dumnezeu învață clar două lucruri: 1.) *Ceice cad din pocăință, n'au fost pocăiți niciodată cum trebuie.* Ei și-au zidit casa pe nisip. Ioan spune așa de bine: „... dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ei au ieșit, că să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1. Ioan 2:19). 2. *Ceice sunt născuți din nou într'adevăr, vor rămâne în credință până la sfârșit.* În textul nostru de azi dela Ioan, Isus spune despre oile Sale: „... în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea... Nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu”. Pentru dovedirea acestui lucru, mai dăm următoarele texte: Filip. 1:6; Tes. 3:3; 2 Tim. 1:12; Matei 7:20—8.

INTREBĂRI: 1. Cari sunt cele două laturi ale mântuirii? 2. Ce spune textul nostru despre nașterea din nou? 3. Dovedește cu texte biblice că mântuirea nu e prin fapte, ci prin har! 4. Trebuie să adăugăm noi ceva la jertfa mântuitoare a lui Isus? 5. Poate un om nemântuit trăi o viață după voia lui Dumnezeu? 6. Pe ce se întemeiază mântuirea noastră? 7. Dovedește cu Biblia că faptele bune sunt roadele mântuirii! 8. Poate fi cineva sigur că e mântuit? 9. Vor cădea, să meargă în iad cei mântuiți?

Cărți ajutătoare: **CREȘTEREA ȘI MISIUNEA BAPTISTA**, pag. 52—58. **DOCTRINELE BIBLICE**, pag., 159—160.

Pentru copiii mici

Ați văzut copiii o turmă de oi blânde cu mieluși frumoși albi și negri cari aleargă pe lângă turmă? Ați văzut cum se plimbă în jurul turmei păstorul, cu toiagul lui lung? El poartă toiagul, ca să apere turma dacă vreun lup sau hoț ar veni să fure un mielușel. Păstorul se bucură mult când turma îl ascultă. Atunci nu i se va întâmpla niciun rău. El totdeauna duce mielușeii săi la pășuni verzi și ape răcoritoare. El veghiază asupra lor când se odihnesc. El e cu

ei totdeauna. Oile aud glasul lui. El cunosc și se duc după el. Oile și mielușeii cari nu-l ascultă și se duc departe de turmă, se rătăcesc, găsesc numai iarbă amară și ape turburi. Domnul Isus este Păstorul cel Mare și Bun, iar noi suntem oile Lui. El iubește pe copiii cari ascultă de El, cari merg la adunare în fiecare Duminică, iubește pe acei, cari învață cuvântul de aur și stau cuminți pe bancă în biserică. El are grijă de noi când suntem necăjiți, ori bolnavi. El ne mângâie și ne întărește cu Duhul Său. Cei cari cred în El, nu vor pieri în păcat, ei vor merge în locul pe care l-a pregătit Domnul pentru ei în ceruri.

Duminică, 26 Iunie.

Creșterea în har

Textul: Filip. 3:12—15; Efes.

4:11—16; 2 Petru 1:1—11.

Cuv. de aur: 2 Cor. 3:18.

EXPLICATIUNI: Epistolele către Efesenii și Filipeni au fost scrise de Pavel din închisoare.

Învățăturile spirituale

1. MĂNTUIREA NU E DESĂVĂRSIREA. Așa, cum am studiat lecția din trecut, mântuirea nu e una cu desăvârșirea. Mântuirea e să fii ıertat și înviat, pe când desăvârșirea e să ajungi să nu mai păcătuiești de loc. Mântuirea e la începutul vieții și desăvârșirea la sfârșitul ei. În Duminică trecută am văzut că Pavel a spus: „Am fost mântuit...”, dar în lecția de azi el spune: „Nu că am... ajuns desăvârșit, dar ... alerg spre țintă”. (Filip. 3:12—15). Pavel e mântuit și aleargă spre desăvârșire. Deci mântuirea e numai începutul lucrării lui Hristos în inimă. Ea e începutul căii sfinte.

2. CREDINCIOSUL TREBUIE SĂ CREASCĂ. Sunt foarte mulți credincioși cari cred că dacă s'au pocăit, au făcut tot ce trebuie. Ei nu știu că abia au făcut primul pas spre cer. Ei nu știu că, cel născut din nou e încă un copil în credință. Textele noastre ne arată fiecare în fel deosebit acest lucru. Într'unul, viața creștină se aseamănă cu o cale, într'altul, cu o creș-

tere și în ultimul cu o scară. *O cale.* La Filipeni, Pavel ne arată că el alergă pe o cale, spre o țintă, care e Hristos. Sunt multe piedeci în cale, dar ci trece peste toate. Cu fiecare pas mai înainte, el e mai aproape, adică se aseamănă mai mult cu Hristos. Ținta lui e să ajungă asemenea lui Hristos. *O creștere.* La Efeseni ni se spune că, există o înălțime la care trebuie să ajungem, „înălțimea staturii plinității lui Hristos”. Noi suntem la pocăință, niște copii, cari trebuie să creștem în toate privințele până vom ajunge la această statură. Ținta lucrării lui Hristos în inimile noastre nu e doar să ne mântuiască de păcat, ci să reproducă în noi chipul Său, așa cum spune cuvântul nostru de aur. *O scard.* La 2 Petru vedem calea creștină în formă de scară. Ea are mai multe trepte pe cari trebuie să urcăm. Prima treaptă e credința când suntem mântuiți, apoi fapta, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați și iubirea de oameni. Creștinul trebuie să urce pe această scară a virtuților, spre Hristos.

3. PIEDECILE CREȘTERII. Sunt trei piedeci în calea creșterii în viața duhovnicească: firea pământescă, lumea și diavolul. Firea pământescă a fost dată de pe tronul vieții, dar n'a fost omorâtă de tot la nașterea din nou. Ea se războiește cu omul nou, creat de Hristos. Lumea cu toate ispitele ei, luptă împotriva dezvoltării vieții noi. Diavolul la fel...

4. MIJLOACE AJUTĂTOARE. Sunt o mulțime de mijloace ajutătoare pentru creșterea în har. Nu le putem descrie pe fiecare în parte. Le vom aminti numai pe scurt. 1.) *Rugăciunea.* Înțelegem mai mult rugăciunea ascunsă zilnică. Prin ea primim putere continuă de la Isus pentru a birui ispitele vieții. 2.) *Studiul Bibliei.* Prin aceasta înțelegem pe de o parte citirea zilnică a Bibliei, iar pe de alta, studiul continuu a Bibliei, ca să-l înțelegem mai adânc. 3.) *Inchinăciunea împreună cu alți credincioși.* Domnul de aceea a rânduit biserica Sa, ca fiii Săi să se ajute unii pe alții în viața spirituală. În ascultarea predicilor, în cântări și în închinăciunea împreună, sufletul se zidește și se întărește.

4. Aducerea sufletelor la Hristos. Trupul nostru, ca să crească și să se înălțarească, are nevoie de mișcare, de exercițiu fizic, de lucru. Tot așa e și cu viața duhovnicească. Ceice lucrează pentru Hristos, ajung tari în viața duhovnicească. Aducerea sufletelor la Hristos ajută nespuse de mult la creșterea în har. *Deasupra tuturor însă, e tovrășia cu Isus.* Mlădița crește pentru că are legătură cu vița.

INTREBARI: 1. Care e deosebirea între mântuire și desăvârșire? 2. Ce ne învață textul dela Filipeni despre creșterea duhovnicească? 3. Dar cel dela Efeseni? 4. Dar cel dela 2 Petru? 5. Cari sunt piedecile în calea creșterii în har? 6. Cari sunt mijloacele creșterii în har? 7. Până când trebuie să creștem? 8. Care e cel mai mare mijloc de a crește în har?

Pentru copiii mici

Ați văzut copii un boboc de floare? Întâi e așa de mic și verde. Dar în fiecare zi crește, crește, se face mai mare și mai mare. Intr'o zi începe să se deschidă o floare frumoasă și mirositoare. Noi suntem ca niște boboci. În fiecare zi creștem și la trup și la minte. Cu cât ne facem mai mari, cu atât știm mai mult, pricepem mai mult. Ați văzut pe mama când spală? Cu cât spală din mai multe ape o rufă, cu atât e mai albă. Așa suntem și noi copii. Cu cât citim Biblia mai mult, cu atât știm mai mult despre Dumnezeu. Cu cât ne rugăm mai mult și ascultăm Cuvântul Domnului mai mult, cu atât viața noastră se va face în fiecare zi mai curată. În fiecare zi vom fi mai buni, mai blânzi, mai răbdători, mai veseli. Intr'o zi Cuvântul lui Dumnezeu va spăla din inima noastră ura, în altă zi minciuna, apoi mânia, răsunarea, răutatea. Și în locul lor, ca și bobocul de floare, în fiecare zi va crește răbdarea, iubirea de cei mai mici, mai slabi, de cerșetori bătrâni, de neputincioși. Și vom fi frumoși și curați ca o floare. Cu cât vom fi mai curați și mai buni, cu atât ne va iubi mai mult Dumnezeu.

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

De Mrs. A. T. Robertson, traduse de Earl Truța

Darul cel mare al lui David pentru Templu

Lecțiunea pe luna Aprilie

Textul: 1 Cronici 29 : 1—14.

Incepând cu programul acesta, dorim să dăm societăților femeilor din România o serie de studii biblice cu subiectul general, „Personalitate și Religie”. Întâi vine un isbitor tablou al regelui David. Prima carte a Croniclelor ne dă un rezumat al vieții lui David, cu foarte multe lucruri în plus, pe lângă cele înfățișate în cărțile lui Samuel. Știm din cap. 9. că, Samuel a trăit o viață lungă, către sfârșitul căreia a ajuns să ajute pe David la organizarea Leviților, în timp ce era la Hebron: ușeri, cântăreți, cei ce aveau grijă de unelele sfântului locaș și de darurile poporului, fii de-ai preoților, cari pregăteau tămăia mirosoare.

Știm, că mai târziu a adus chivotul la Ierusalim cu mare bucurie și a dorit să zidească un Templu, dar nu i-a fost îngăduit. Acum la vârsta înaintată îl vedem pe David într-o fericire deplină, primind hotărârea lui Dumnezeu și căutând, — ca puțini alți oameni — să conlucreze cu acea hotărâre și să pregătească lucrul pe care, Solomon ă fost chemat să-l îndeplinească. (1 Cronici 22:2—6). În amândouă istorisirile, (1 Sam. 24; 1 Cronici 22), ni se arată, cum sfătuit de profetul Gad, el a cumpărat aria lui Aravna și a zidit un altar acolo, unde îngerul și-a retras mâna de a mai lovi Ierusalimul cu plagă. S'a văzut ușor, că acesta este cel mai bun loc pe care trebuie să fie zidit Templul.

Împărăția lui era bine organizată cu foarte destoinici ofițeri militari și

civili; conducătorii semințiilor erau organizați asemănător cu prefectii județelor noastre. Dumnezeu a dat un timp de pace după multele războaie ale lui David și David a pregătit cu toată inima, — cum a lucrat totdeauna, — această mare lucrare. Să vedem ce lecții sunt aici pentru noi, cari să ne înspire la aducerea darurilor noastre pentru Împărăția lui Hristos.

1. El a dăruit dintr'o inimă desamăgită, dar nu amară. El a dat cu rugăciune și mulțumire.

2. El a adunat bani pe foarte multe căi și i-a jertfit pentru zidirea casei lui Dumnezeu.

3. El a făcut poporul să se bucure în a lua parte și el cu darurile lui. Ca și în zilele zidirii Cortului, a fost o ploaie de daruri, date cu multă bucurie. Aur, argint, aramă și pietre prețioase. Viața e scurtă (1 Cronici 29:15), dă, până când poți.

4. El a stabilit o pildă regească. Bogăția lui a fost foarte mare (1 Cron. 27:25—31) și el a dat o mare parte din ea pentru zidirea templului pe care l-a visat.

5. El a făcut planurile cu mult înainte pentru această zi. Planurile pentru templu erau desemnate (cu hîncucvântarea lui Dumnezeu); „pîdivorul lui Solomon”, chiar, — totul era gata pentru a fi predat în scama ziditorilor. Aurul a fost cântărit pentru fiecare sfeșnic. Preoții și Leviții, orchestra și cântăreții, cuprinzând chiar un cor al femeilor, erau cu toții pregătiți îndeajuns. Intreaga organizație a împărăției sale, era pregătită pentru serviciul lui Dumnezeu.

6. El a lăsat această glorioasă însărcinare fiului său Solomon (1 Cron. 28:9—10), dându-i toată onoarea îna-

inea poporului, fiind el acum cu adevărat regele lor, încoronat cu toată dragostea poporului Israel, din pricina lui David și dragostea lui pentru Dumnezeu.

7. Ei au dat, pentru ca alții să poată face cecace ci n'au putut. Nu este aceasta adevărat despre toate darurile noastre pentru misiune?

Cum să întâmpinăm ispita?

Cecăciunea pe luna Marelui

Textele: Matei 4:1—10; 26:31—35;
40, 41.

I. CUM A INTAMPINAT ISUS ISPITA?

1. *El a folosit o armă pe care o pot întrebuința toți: Sfânta Scriptură.* Diavolul a pus un semn de întrebare la unica Lui pretenție de a fi diviu, când a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”, dar Isus a răspuns în cuvinte cunoscute omului: pâinea zilnică („Omul nu trăiește numai cu pâine”), încredere în grija lui Dumnezeu („Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeu tău”), închinăciune („Domnului, Dumnezeului și numai Lui să-I slujești”).

Dacă am cunoaște Sfânta Scriptură mai bine, am putea și noi să stăm împotriva ispitelor trupești, intelectuale sau spirituale, chiar dacă diavolul folosește Biblia pentru scopul său.

2. *Isus a recunoscut ispita oridecâte ori a venit.* La Cesarea lui Filip, Petru a adus bucurie lui Isus, declarându-L Mesia („Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu”). Apoi Petru, înțelegând ce fel de Mesia va fi, — suferind, condamnat, omorât, — a strigat: „Să nu Ți se întâmple așa ceva!”. Acest strigăt îngrijorat a fost de fapt o ispită a Satanei care a venit încăodată să întoarcă pe Hristos dela drumul Său mesianic; El a numit pe Petru o piatră de poticnire.

Altădată, a trimis pe ucenicii acasă

în timp ce El se lupta cu ispita, ca să nu aleagă drumul cel mai ușor, atunci când mulțimea striga să-L facă rege (Matei 14:23). „După ce a dat drumul noroadelor, S'a suit pe munte să Se roage, singur la o parte”.

3. *Rugăciunea în timpul ispitei.* Privește la această experiență cât mai de aproape. Isus ar fi vrut să se roage toată ziua, la o parte (Matei 14:13). „Isus... a plecat de acolo într-o corabie ca să se ducă singur la o parte, într'un loc pustiu. Noroadele când au auzit lucrul acesta, au ieșit din cetăți și s'au luat după El pe jos”.

Pentru Isus rugăciunea a fost o parte din odihna Lui. Dar El trebuie să învețe, să tămăduiască și să hrănească mulțimea. La sfârșitul zilei, când era obosit, venea ispita (ca după cele patruzeci de zile). Astfel, S'a rugat toată noaptea. A îndepărtat ispita dela Sine când a dat drumul noroadelor. Dar Satana e foarte șiret. Lupta nu s'a sfârșit. Lucrul a rămas să fie scos din rădăcini. El trebuie să-și pună voință în armonie cu voința lui Dumnezeu, și numai atunci poate să se odihnească. „Se înoptase și El era singur acolo”. La fel în Ghetsemani, „...voia Ta, nu voia Mea, să se facă!” Atunci a venit îngerul, pacea și puterea, pentru cecace-L aștepta.

II. CUM INTAMPINĂM NOI ISPITA?

1. *Nu priveghiem.* Deaceia nu vedem ispita când vine. Moise a păcătuit foarte greu, când n'a priveghiat. „Mândria merge înaintea pieririi și trufia merge înaintea căderii” (Prov. 16:18). David, lucrând sub îndemnul momentului, a fost atras în adulter, înșelăciune și ucidere. Laodicienii erau în pericol, din pricină că erau prea mulțumiți cu ei înșiși. (Apoc. 3:14, 15).

2. *Noi respingem chiar o prevenire clară, când o ispită e aproape.* Isus

a prevenit pe ucenicii Săi: „Unul din voi Mă va vinde”. „Sunt eu?”, a întrebă fiecare înfiorat. După aceea s'a sters totul din mintea lor. El a zis: „Toți vă veți lepăda de Mine”. Petru a protestat pentru toți puternic și el a căzut în chipul cel mai dureros. Dar în acelaș fel au răspuns cu toții (Marcu 14:31). „Și toți ceilalți au spus același lucru”, și L-au părăsit cu toții.

3. *Noi uităm să ne rugăm.* Se ridică o ispită; aici e o cursă întinsă. Nu trebuie să intrăm în ea. Un moment de rugăciune poate să ne scape. Isus, pe când ceasul cel mare se apropia, a stat aproape fără încetare în rugăciune. Inșă când ucenicii s'au dus în Ghetsemani, nici dragostea, nici frica nu i-a ținut treji să se roage, nici chiar pe cei trei. Astfel, ei au întâmpinat o ispită mai mică și au fost învinși. Petru, din nou, a pășit drept în ispită, lângă focul din curte (Matei 26:69—74), dar El nici nu și-a dat seama de căderea lui, până când a cântat cocoșul. Deatunci, la fiecare cântec de cocoș, parcă se aude un glas de acuzare, spriindu-ne din somnul nostru.

„Priveghiați și vă rugați”, zice Isus.

Ce datorez predicatorului meu?

Lectura pe Iona Iunie

Textul: Isaia 52:7.

1. *Respect adânc.* Eu datorez predicatorului meu, un adânc respect ca și unui ambasador trimis de Dumnezeu să mă învețe un drum mai bun de viațuire, decât cel al iubirii de sine și al iubirii de averi. Poate aș fi vinovat de amândouă aceste păcate, dacă el nu m'ar fi călăuzit după voia lui Dumnezeu.

2. *Iubire.* Datorez predicatorului meu iubire, ca el să poată fi întărit, cunoscând că, membrii bisericii pe care încearcă să o servească, sunt le-

gați de el cu lanțul dragostei sfinte și al unității.

3. *Incredere.* Eu datorez predicatorului meu încredere, ca el să fie liber să servească biserica, neîmpiedecat de cărtiri și critică.

4. *Ingăduință.* Datorez predicatorului meu îngăduință, chiar dacă metodele lui par a fi prea neînțelese pentru mine. Nu trebuie să fim prea îngust la vederi și să-i cer că-și schimbe solia, ci să mă bucur mai degrabă, de binele pe care-l face.

5. *Rugăciune.* Trebuie să mă rog pentru predicatorul meu, în fiecare zi, ca Dumnezeu să-l binecuvinteze și să facă serviciul lui o binecuvântare pentru oricine vine în legătură cu el.

6. *Apărare.* Trebuie să apăr pe predicatorul meu cu o inimă bună și sinceră, împiedecând de a ajunge la el defăimările și vorbirile jignitoare cari l-ar întrista și l-ar împiedeca de a-și face lucrul în condițiile cele mai bune.

7. *Timp.* Datorez predicatorului timpul meu de care el are nevoie, când și unde este nevoie.

8. *Incurajare.* Trebuie să încurajez pe predicatorul meu, când neplăcerile și necazurile îi îngreuiază lucrul, sau când simțeste că lucrul său nu propășește dupăcum ar trebui.

9. *Recunoștință.* Datorez predicatorului meu un cuvânt bun de recunoștință, când predicile sale mă ajută în chip deosebit.

10. *Considerație.* Nu trebuie să întrerup și să împiedic pe predicatorul meu în lucrul său, cu cazuri mici și fără de folos, ci trebuie să știu că timpul este scump.

11. *Atenție.* Datorez predicatorului meu bunățate, pentru ca să trec cu vederea orice greșală mică în vorbirea sau în lucrarea lui, care, în niciun caz nu împiedecă lucrarea sa de predicator.

13. *Mulțumire.* Sunt dator să-mi amintesc cu mulțumire de toate lucrurile la cari m'a ajutat să le suport. In încercările mele, mi-a arătat dragostea și mila lui scumpă, cari m'au întărit când cineva dintre preaiubiții mei a trecut prin valea umbrelor morții.

14. *Sprîjin bănesc.* Trebuie să-mi dau cu bucurie partea mea pentru

plata la timp a salariului său, ca el să nu fie îngrijorat în lucrul său de problemele financiare.

Amintindu-mi de spiritul lui nobil, creștin, care m'a inspirat, simt că datoria mea față de el nu poate fi plătită niciodată. El este un om ales de Dumnezeu să predice bogățiile nepătrunse ale lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

LECȚIUNILE TINERETULUI

Intocmite de Dănilă Pascu

Duminecă, 3 Aprilie.

Un suflet chinuit. „Lot”

Textul: *Facerea 13:1—13; 2 Petru 2:6—8.*

Vor fi mulți în iad, cari niciodată nu s'au gândit că acolo își vor petrece veșnicia. Și aceasta, pentru că nu s'au crezut atât de vinovați ca să ajungă acolo. Astăzi vom discuta despre o ființă a cărei viață pământească a fost un faliment și dacă a reușit să-și mântuiască sufletul, și l-a mântuit „ca prin foc”. Falimentul vieții lui Lot n'a decurs atât de mult din faptele rele pe cari le-a făcut, ci mai degrabă din ceea ce ar fi trebuit să facă și n'a făcut.

1. *El n'a avut încredere deplină în Domnul.* Palestina pe care o locuia Avram și Lot, nu era atât de mare și plină cu cele trebuincioase vieții. Sunt puțin locurile fertile, unde să fie cereale, fructe și pășune, la un loc. Din această pricină, văzând Avraam că locul în care trăiesc e prea mic, s'a sfătuit cu nepotul său Lot, ca să se despartă. Când Lot a fost lăsat, să aleagă, el n'a avut în vedere pe unchiul său Avraam, nici pe Dumnezeu în care toată făptura își are viața. Nu s'a gândit la cel ce are grijă de pășuni și îmbracă crinii, ci ochii i s'au deschis mari spre Valca Iordanului. Acolo a văzut pășuni gra-

se, apa limpede a Iordanului și belsugul cetăților Sodoma și Gomora.

2. *Lot n'a fost un om rugativ.* Cele mai mari ispite sunt biruite de un om rugativ. În dosul biruinței pe care a câștigat-o Isus asupra diavolului în pustiu Iudeii, au fost cele patru zeci de zile și nopți petrecute în post și rugăciune. În dosul biruinței, au stat atâtea clipe de tovarășie cu Dumnezeu. În dosul biruinței de pe Calvar, a îndurării chinurilor și în rugăciunea Lui pentru cei ce-L răstigneau, a stat rugăciunea Lui dirghetsemani, rugăciunea care i-a stors de pe frunte picături mari de sudor de sânge. Nicăieri nu găsim scris: „Și „Lot a zidit un altar”, sau „Doamne învață-ne să ne rugăm”.

3. *Lot n'a învățat pe copiii lui călea Domnului.* Păcatul lui Lot este păcatul multor părinți. Ei cred de datoria lor să crească copii sănătoși în trup, să le zidească o casă, avere și o căsătorie bogată. Sufletul este lăsat la voia întâmplării, la dispoziția lumii și a diavolului. Copiii lui Lot au crescut departe de Dumnezeu, departe de sfințenie și în toate păcatele Sodomei. Cred, că nu greșesc când spun că, copiii lui Lot au fost poate printre primii din oraș în privința păcatului. Isus a spus: „Dacă lumina care este în tine este întunec, cât

de mare trebuie să fie întunecul acesta!" Iar Petru în Epistola lui ne spune că, „Lot își chinuia în fiecare zi sufletul”.

Duminică, 10 Aprilie.

Un răsărit frumos și un apus trist. Saul

Textul: I. Samuel 11:12—15; 31:1—13.

Adevărul proverbului, „ziua bună se cunoaște de dimineață”, nu se poate aplica totdeauna. De multe ori ne-a fost dat să vedem începuturi frumoase. Vieți începute frumos, lucrări începute frumos, dar de atâtea ori a trebuit să ne convingem că, acestor începuturi frumoase le-au urmat sfârșituri triste, ca de pildă sfârșitul lui Saul, primul rege al lui Israel.

1. Saul a fost un om făcut pentru a fi rege. Infățișarea lui a fost împunătoare. Era cel mai înalt bărbat din popor. Scriitorul este isbit de frumusețea feței sale. Avea un curaj care trezea și îndrăzneala celor mai slabi ai poporului. Războaiele prin care și-a început domnia, au produs teamă între dușmani și încredere și devotament în Israel. Înainte de a fi rege, a fost un plugar sărguincios. Dela coarnele plugului a plecat la războiu. A fost cel mai umil om. Când Samuel și poporul se adunase să-l ungă de rege, el s'a ascuns, și a trebuit ca Dumnezeu să le descopere ascunzătoarea, pentruca să poată fi proclamat rege. Dar toate aceste calități frumoase, par ca un vis față de căderea lui.

2. Neascultarea a pricinuit căderea lui Saul. Păcatul primilor oameni a fost neascultarea. În urma acestui păcat a venit sudoarea frunții, suferința și moartea. Sunt așa de mulți oameni, cari, sunt mulțumiți că n'au omorât pe nimeni și că nu sunt hoți. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că noi suțem făcuți de un Creator, care este Tatăl nostru. El cere ascu-

tare din partea noastră. El ar dori ca noi să fim asemenea Lui. Domnul Isus ne-a spus despre Tatăl că, El lucrează și face numai bine. Tatăl așteaptă dela noi să lucrăm și prin lucrarea noastră să facem numai bine. Isus a spus: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceea Tatăl Meu va fi proslăvit”. Numai cel ce lucrează poate se aduce roadă. Roadele sfinte pot fi produse de o viață sfântă, ca și a Tatălui nostru. Domnul s'a mâniat pe Saul, pentrucă păstrase, pentru a aduce jertfă, oile și boii Amaleciților. Domnul îi poruncise să nimicească totul. Adică Saul voia să aducă jertfă din ceea ce nu era a lui, din ceea ce era urât Domnului. Câți nu se aseamănă cu Saul? Imi vin în minte acei ce trag câștigul lor prin minciuni și înșelăciuni. Cei ce au pe mână și cu ce se îmbrăca și fierb țuică. Cei ce pot avea ocupațiuni cinstele dar mai bucuros și-o câștigă din vânzarea beuturilor. Da, aceștia caută să aducă jertfă din ceea ce Domnul urăște, ceea ce ar dori să piară. Domnul n'a primit jertfa lui Saul, ci l-a lepădat și pe el, care a avut odată un început atât de strălucit.

Duminecă, 17 Aprilie.

Prietenie, slujbă, ascultare

Casa din Betania

Textul: Luca 10:38—42.

Când pomenim de casa din Betania, gândul nostru zboară înapoi cu patru mii de ani și se oprește la bătrânul ce sta la umbra stejarului din Mamre și care întruclupa tot ce se cuprinde în aceste cuvinte: prietenie, slujbă, ascultare. Era Avraam. Gândul la această casă, ne aduce înaintea ochilor familia, atât de des pomenită de apostolul Pavel, casa lui Acvila și Priscila. În locul titlului de mai sus, am putea folosi cele trei nume cunoscute în casa din Betania, Lazar, Marta și Maria.

Lazar. Era unul dintre tinerii idealişti, în care pâlpăia focul sfânt și speranța reînvierii lui Israel. Această reînviere o aștepta să fie făcută de „brațul Celui Atotputernic”. Când L-a văzut și L-a auzit pe Isus, a cunoscut în El pe Unsul Domnului, pe care a început să-L iubească cu toată țărnia sufletului. Lazar a cunoscut împotrivirea celor mari față de Isus, totuși, s'a declarat prietenul Lui și al ucenicilor Lui. Prietenia lui Lazar pentru Isus era sinceră și deschisă. El nu putea aștepta dela Isus niciun dar pământesc, căci Isus nu avea unde să-și plece capul. Lazar avea să înfrunte ura conducătorilor, deaceia este scris: „Isus iubea pe Lazar”.

Marta. Mulți oameni, când fac vreun bine unui sărac, îi aruncă binele acesta de sus și așteaptă plecaciuni desfășurate și slujbe îndoită pentru binele făcut. Nu este o înțepătură mai dureroasă pentru un sărac, decât primirea unor asemenea binefaceri. Asemenea binefăcători dau numai dărușorul lor, dau ceace nu mai pot folosi. Isus n'ar fi primit asemenea binefaceri. Marta considera tot ce trebuia să facă pentru Isus, ca o slujbă care îi aducea multă bucurie. Când Isus venea în casa ei, ea se pregătea într'un mod deosebit. Atunci casa ei trebuia să fie mai frumoasă, bucatele ei mai gustoase. Era sărbătoare în casa și în inima ei, când venea Isus cu ucenicii Lui, oboșiți. Marta lucra din răspuțeri, pentruca din mulțumirea ce o vedea pe fețele Galileenilor umili, să poată picura și în inima ei fericirea: „Și Isus iubea pe Marta”.

Maria. Adesca ți-e dat să cunoști case, cari te doresc să vii la ei, pentruca să le ascuți o mic și una de povești și planuri de ale lor, pe cari nu le mai termină. Apoi vreau mereu noutăți, politică, măritșuri, etc. Maria nu era o astfel de găzduitoare de oaspeți. Maria primca pe Isus pentru ca să-L asculte. Ea dorea să

audă despre sfințenie, despre viața veșnică. Ea le dorea acestea, pentru ca să le păstreze în inimă. Ea dorea să le știe, pentruca să-și poată potrive viața după voia Tatălui. „Și Isus iubea pe Maria”.

Duminecă, 24 Aprilie.

Bucuria mântuirii

Textul: Faptele 8:26—40.

„...în timp ce famenul își vedea de drum plin de bucurie”. Faptele 8:39.

Textul nostru este puțin cam neobișnuit, totuși, el ne va fi de mare folos dacă vom căuta să ne adâncim în el, deschizându-i larg inima și viața noastră.

Isus și bucuria. Cu toate că Isaia și alți proroci, îl descriu ca pe un om al durerilor, Isus a fost omul bucuriei. Intr'adevăr El a purtat durerile întregii omeniri, a putut să simtă în trup și suflet, cele mai mari chinuri, totuși, datorită bucuriei, prezentă în fiecare clipă, a putut din nou și din nou, să urce până la biruința completă. Când ucenicii Lui erau des-nădăjduiți din cauza vreunei neresușite, Isus a găsit prilej să se bucure și să mulțumească Tatălui. În pragul agoniei din Ghetsemani se roagă Tatălui, ca bucuria Lui să aibă loc în inima ucenicilor. Ieșind dela cina din urmă, ei cântă psalmi. Bucuria este luntrea care trece prin orice furtună, spintecă munți de valuri, ducând sigur pe luntraș la liman. Bucuria este leacul, care distruge germele oboselii, este îngrășământul, care face roditoare viața. Bucuria este medicina, care vindecă rănila sufletului și dă avânt spre culmi înalte. Dar Isus a avut bucuria Lui și a cecrut Tatălui să o dea celor ce-L urmează.

Apostolul Pavel și bucuria. În temnița din Filipi, Pavel, bătut, legat, închis, a început să cânte, pentrucă avea bucuria lui Isus în inimă. Când

vede pe unii predicând pe Isus din mândrie, voind să-i facă rău prin aceasta, se ridică deasupra mahnirii și spune: „Mă bucur”. În epistola către Filipeni repetă mereu, „bucurați-vă” și „bucurați-vă împreună cu mine” (Filip. 2:18). Pe apostol l-au părăsit prieteni ca și Demas, l-au părăsit bisericii în cele mai grele momente, dar nu l-a părăsit nicicând bucuria.

Davida și bucuria. Se vede că acest fel de bucurie era cunoscut și de David. El o numește „bucuria mântuirii” (Ps. 51:12). Această bucurie îl atrăgea spre casa lui Dumnezeu și îl făcea să dorească să fie păzitorul pragului Casei Domnului. Bucuria lui era legată de altarele Domnului, după cum rândunica e legată de cuibul unde fi sunt pușorii.

Famenul și bucuria. Acest negru abisinian, după ce se despărți de predicatorul Filip, se duse în calea lui bucurându-se. Călătoria îl ducea printr'un pustiu mare unde nu vedea nici un templu făcut de mână omenească, niciun tablou care să-i reprezinte pe Dumnezeu, niciun slujitor bisericesc care să-i administreze vreo regulă bisericască. Dar acolo în singurătate a venit slujitorul unei Evanghelii care vestea pe Isus și care îl cunoștea, pentru că trăia în tovărășie cu El. Din toată ființa și vorbele lui Filip, se vedea tot mai clar Isus. Acolo a găsit famenul pe Dumnezeu, iertarea păcatelor, mântuirea sufletului și bucuria acestej mântuirii în care își vedea rostul întregii lui vieți.

Duminecă, 1 Maiu.

Porunca cea nouă

Textul: Ioan 15:12-17.

Când un tată pleacă din mijlocul familiei pentru mai mult timp, el împarte porunci, pe cari dorește să le vadă respectate. Când un dascăl pleacă din mijlocul învățăceilor, le lasă

anumite sfaturi în forma unor porunci. Când un general își trimite armatele în luptă, dă ordine, cari trebuie păzite cu strășnicie.

Isus și ultima Sa poruncă. „...să vă iubiți unii pe alții...” (Ioan 15:12). Isus știa că pleacă pe drumul lung al veșniciei și din această pricină, înainte de moarte, dorea să strângă tot ce a spus ucenicilor o viață întreagă, în cuvinte scurte, dar pline de viață. Astfel avem capitolele 13, 14, 15, 16 și 17, din Evanghelia după Ioan. Isus știa că ucenicii Lui sunt oameni cari, având obiceiuri comune oamenilor, vor uita mult din ceace le-a spus. Că în viitorul îndepărtat multe din cele spuse nu vor fi înțelese de ei sau de următorii lor, deaceia, le lasă ultima Lui poruncă, dela îndeplinirea căreia depindea toată reușita lor. „Să vă iubiți unii pe alții”, adică, să căutați să vă înțelegeți unii pe alții, să fiți gata să vă îngăduiți unii pe alții, să fiți slujii unii altora, să fiți gata să muriți unii în locul altora. Da, Isus a înțeles toate acestea, când a dat ultima Lui poruncă.

Ucenicii și porunca Lui. Ucenicia lor era condiționată de ascultarea poruncii. Nici nu ar putea fi altfel. Căsa în care nu se respectă cuvântul stăpânului, se desbină. Țara în care nu se îndeplinește porunca regelui, se desbină. Ucenicia urmașilor lui Isus trebuie să fie bazată pe dragostea ce o au unii față de alții. Numai în măsura în care ne iubim unii pe alții, putem fi urmași ai lui Isus. Isus ne dă modelul: „...dupăcum Eu v'am iubit pe voi”. Între ucenicii unii au fost mai talentați, alții mai îndoielnici, iar unul a fost vânzător. Isus i-a iubit pe toți și nu s'a răsbunat nici pe Iuda care a venit să-L vândă. Da, dragostea lui Isus nu cunoștea margini. Dragostea pentru lumea pierdută L-a făcut să urce Calvarul și L-a ajutat să biruie moartea. Dragostea este singura cale, prin care biserica lui Hris-

tos va putea să-și împlinească misiunea. Dragoste pentru Isus, dragoste unii pentru alții, dragoste pentru lumea de afară. Ucenicii au ascultat și au înțeles această poruncă și nu s'au mai certat. S'au rugat unii pentru alții. S'au bucurat de reușita lor și s'au ajutat în toate.

Bucuria vine numai din împlinirea poruncii. „...pentruca bucuria Mea să rămână în voi”. Când Ștefan II mărturisea pe Isus în fața dușmanilor Săi și când acești dușmani îl ucideau, fața lui strălucea de bucurie. Bucuria lui Isus nu l-a părăsit nici în clipa morții. Ce folos are cineva că se numește urmaș al lui Isus, când în acest lucru nu are „bucuria Lui”. Istoria ne spune că, atunci când creștinii mergeau la moarte, bucuria inimii lor se vedea pe fețele lor.

O biruință desăvârșită

Textul: 2 Timotei 4:1—18.

În viață, oamenii se împart în două părți: biruitori și biruiți. În fața morții fiecare om își poate da seama dacă în viață a fost un biruit sau un biruitor. Într-o temniță întunecoasă la Roma au fost scrise cuvintele din textul de mai sus, cari ridică înaintea noastră pe un biruitor desăvârșit, — Pavel, Apostolul Neamurilor. El își descrie viața în următoarele cuvinte:

1. „AM LUPTAT LUPTA CEA BUNĂ”. Desigur biruitorul trebuie să lupte din greu. Bătălia cea mare, de unde biruitorul își ia aripile biruinții, se dă înlăuntrul omului, în inima și în gândul său. Domnul Isus a plecat pe drumul biruinții din lupta ce s'a dat între El și Satan în singurătatea pustiului și s'a sfârșit pe cruce, când a strigat: „S'a sfârșit”. Pavel apostolul ori de câteori pomenește de lupta prin care se vedea purtat în „cadrul de biruință” al lui Dumnezeu, avea în vedere că o mare parte din această

luptă să dă în viața lui lăuntrică. Da, Pavel a știut că Isus a fost un biruitor și deaceia a luptat ca în gândul, în faptele, în viața lui, să crească tot mai frumos și mai tare Isus biruitorul. Și pentrucă a reușit să vadă înfăptuindu-se aceasta, a scris lui Timotei: „Am luptat lupta cea bună”.

2. PAVEL ÎȘI VEDEA ȘI-ȘI CUNOȘTEA CUNUNA ÎNCĂ DIN VIAȚĂ. El știe că va primi cunună pentru lupta sa. Pavel, în această luptă a pierdut aur, bogății lux, renume, dar în toate acestea a simțit că a pierdut numai gunoaie, deoarece câștiga în locul lor „prețul nespus de mare”, pe Isus Hristos. Cununa, care îl aștepta pe Pavel, nu era din aur, ci din ceva mai scump. El spune „cununa neprihăririi”, adică, cununa lui va fi dintr'o materie care nu ruginește, ce nu dispăre, ce nu-și pierde frumusețea o întreagă veșnicie, cununa lui era din Dumnezeu.

Păstrătorul cununii: judecătorul drept. Oamenii, oricât ar încerca să facă binele, de multe ori fac contrarul. Judecătorii greșesc în multe cazuri. Cei ce sunt puși să împartă răsplata câteodată sunt nedrepti. Deaceia Pavel nu așteaptă dela oameni răsplata. El știe că răsplata lui este în Mâna care nu poate fi decât dreaptă, în mâna lui Dumnezeu. Să lăsăm pe Isus biruitorul să crească în inimile noastre, ca să primim cununa biruinței dela Judecătorul cel drept.

Duninecă, 15 Mai.

Alcoolul

Textul: Isaia 5:11, 22; Prov.: 23: 29—35

„Vai, vai, vai!”

Cu câțiva ani înainte de Hristos, pe pământul țării noastre a trăit un împărat, care, cu ajutorul unui preot, a făcut ca vechii Daci să-și smulgă viile, ca să nu mai bea beuturi îmbă-

tătoare. Noi, creștinii, vorbim despre acei oameni ca despre păgâni. Mai sus sunt trei semnele de alarmă, cari au străbătut omenirea timp de aproape trei mii de ani. Ele au fost date de doi oameni mari: Solomon, înțeleptul și Isaia, proorocul.

Vechiul Testament și alcoolul. În Vechiul Testament sunt citate câteva cazuri în legătură cu copiii lui Dumnezeu și alcoolul, care a lăsat pată în viețile multora dintre ei. Solomon, care a încercat să găsească binele, puterea, bucuria în beuturi, ne-a lăsat semnalul acesta înfiorător, „Vai!” Tot ce a găsit în beuturi se reduce la acest cuvânt. Isaia, care a fost lumina ce lumina în întunerecul în care se sbătea poporul, a înțeles că unul din motivele cari au dus poporul la starea aceasta este beutura îmbătătoare, deaceia strigă: „Vai!”. Orice alte citații ar vrea beuturii de vin să aducă în sprijinul păcatului lor, se sdrobesc de aceste strigăte, de aceste vaiete. Aceste cuvinte ne spun că ori-cât am încerca să punem legi și hotare până unde se poate bea, sfârșitul este „Vai!”.

Știința și alcoolul. Știința medicală a constatat că alcoolul își arată efectele lui în viața omului până la a patra generație. Ea ne spune că se pot naște copii slabi la trup și la mințile din părinți sănătoși, dar ai căror bunici au fost bețivi. Alcoolul strică judecata limpede și cumpătată a omului, făcându-l ucigaș. — Știința ne deschide ușa casei de nebuni pentru că ne arată că, o bună parte dintre cei de acolo își datorează această stare alcoolului pe care l-au beut ei, sau părinților lor. Cine poartă vina vaietelor ce provin din pricina alcoolului? Bețivii? Da, în parte. Dar cari bețivii? Acei cari beau până cad la pământ? Dacă toți aceștia ar muri peste noapte, nu i-ar urma mâine un alt rând de bețivi? De unde vin ei? Ei vin din grupa acelor cari beau în

fiecare zi numai câte un păhărel. Din grupa lor faci și tu parte care te lauzi că nu ești bețiv. Aceștia sunt plămădeala, din care se nasc ceilalți. Ți face onoare să fii o plămădeală de bețivi? Ieși, tinere iubit, din mijlocul lor și hotărăște-te să nu mai bei deloc. Nu te teme, zilele nu ți-se vor scurta, nici puterile nu-ți vor pieri și în schimb vei avea fericirea că ai ajutat cu un pas mai aproape de bine, omenirea.

Noul Testament și alcoolul. „...bețivii... nu vor moșteni Impărația lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6:10. Pavel apostolul ne spune clar că, bețivii nu vor intra în locurile cerești. Nu-ți trebuie decât un singur păcat, pentruca să ajungi în iad. Primilor oameni un singur păcat le-a atras osânda. Un singur păcat a făcut pe Moise să nu ajungă în pământul făgăduinței, iar Eclasiastul spune că, beutura mușcă întocmai ca un șarpe. Daniel și tovarășii săi au știut cum să-și păzească viața de aceste vaiete, hotărându-se să „nu se spurce cu vinul pe care-l bea împăratul”.

Duminecă, 22 Mai.

Femeia lui Iov

Textul: Iov 2:1—10.

În Biblie nu se pomeneste mult despre această soție, dar și numai cât găsim scris, e un fapt dureros. Și pentrucă această femeie mai are pereche între femei și bărbați, ne vom ocupa puțin de dânsa.

Femeia lui Iov a fost o mamă. Uitându-ne la primele zile ale căsniciei lor, ea a fost o soție și o mamă model. Ea și-a găsit toată plăcerea în căminul ei, iar fericirea ei creștea pe măsură ce i se înmulțeau copiii. Grija ei de căpetenie a fost, să creeze pe scama copiilor ei, un traiu mai bun. I-a învățat cum să muncească cinstit pentru pâinea de toate zilele. Casele copiilor și întâlnirile lor erau o bucurie și un model pentru cei din jur.

Religia femeii lui Iov. In această familie se practica o religie curată și aspră. Aici se găsea altarul în jurul căruia se adunau dimineața cu mic, cu mare la ora de rugăciune. Aici nu se cunoștea „sgârzenia”. In multe case de azi nu se cunoaște „sgârzenia” în privința hranei, îmbrăcăminte și a bunului trai. Inșă când este vorba despre predicarea Evangheliei și a dărniceii, răsar din pungi 25 și 50 de bani. Femeia lui Iov n'a fost o astfel de darnică. Ea cunoștea bunul trai dar când era vorba de Domnul Cerului, ei duceau tauri la altar. Desigur că toate porneau dela capul familiei, dar soția lui Iov găsea plăcere în toate acestea. Dacă ei nu i-ar fi plăcut, ea n'ar fi tăcut. Cu toate acestea această femeie a suferit o mare cădere.

Căderea femeii lui Iov. Domnul Isus ne-a spus despre case zidite pe stâncă și pe nisip. El ne-a spus despre oameni religioși cari vor rămâne afară din Impărăția lui Dumnezeu, jăluindu-se. Pavel ne vorbește de case de fân, paie și trestie, altele de aur, argint și pietre scumpe. Acestea vor fi trecute prin foc. Când ucenicii s'au bucurat de succesele lor în misiune, le-a spus să caute bucuria siguranței de a avea numele lor scris în ceruri. El a cerut tânărului bogat să renunțe la frumosul acestei lumi și să plece cu El, cu Isus, spre viața veșnică. El ne-a spus că pe Dumnezeu trebuie să-L iubim din toată puterea noastră. Soția lui Iov nu era departe de Impărăția lui Dumnezeu inșă, ea nu i-a dat primul loc în viața ei, lui Dumnezeu. Intre ea și Dumnezeu se ridicau copiii și averile. Când acestea au dispărut între ea și Dumnezeu, s'a deschis prăpastia desnădejdiei, prăpastia morții. Ea nu mai putea să vadă pe Dumnezeu, nu avea pentru ce să se mai roage și pentru ce să stăruiască în neprihănirea ei. Ce deosebire este între sot și soție! El stă în ceață, dar vede lumina, e în primejdie, dar vede pe Răscumpărătorul, es-

te în moarte, dar vede viața. „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu... voi vedea totuși pe Dumnezeu”. Iov. 19:25—27.

Duminecă, 29 Mai.

Nimeni nu se naște pocăit

Textul: Ioan 8:30—47.

1. **Religia nu se moștenește.** Ea nu trece dela tată la fiu. Sunt foarte mulți tineri cari sunt rătăciți în această privință. Ei cred că s'au născut pocăiți și astfel nu se interesează de sufletul lor care e pierdut în păcat. Dacă aducem din pădure un pom sălbatec și-l altoim, el va aduce roade bune. Firea lui a fost schimbată. Dar dacă din acest pom cad pe pământ semințe cari produc alți pomi, aceștia ce roade vor aduce? De sigur că sălbatic. Ca să aducă roade bune, trebuie să și aceștia altoiți. Tot astfel copiii născuți din părinți credincioși, vor aduce roade rele, căci firea lor e supusă păcatului și numai dacă ei inșiși se vor naște din nou, vor aduce roade bune.

2. **Cel ce a făcut numai un singur păcat, va merge în iad.** Plata păcatului este moartea și mai ales moartea spirituală, adică despărțirea de Dumnezeu în iad, pentru totdeauna. Astfel că, îndată ce un copil născut într-o familie eretică, a făcut primul păcat, e osândit să meargă în iad. Numai jertfa pe cruce a lui Hristos îl poate scăpa de această osândă.

3. **Deci fiecare fată sau copil născut în familie credincioasă, trebuie să se pocăiască din nou.** Iudeii au crezut că vor fi mântuiți pentru că au un tată credincios, — pe Avraam, dar Isus le spune că ei sunt fiii diavolului și nu ai lui Avraam. Numai cel ce face faptele lui Avraam, e fiul său. Deci și noi să nu ne răzimăm pe aceea că suntem născuți în familie credincioasă, ci să mergem noi inșine fiecare personal la crucea lui Hristos, cu pocăință și credință, și vom fi mântuiți.

Duminecă, 5 Iunie.

Pocăiește-te în tinerețe!

Textul: *Eclesiastul 11:9, 10; 12:1*

1. *Creștinismul e o mișcare a tineretului.* Iosua a fost tânăr. La 33 de ani și-a sfârșit lucrarea. Toți cei doi sprezece apostoli au fost tineri. Apostolul Pavel și-a început marea lucrare în tinerețe. Luther a pornit reformația când era tânăr. Marii misionari, Dr. Livingstone, Dr. W. Carey, A. Judson și alții au primit chemarea și și-au început lucrarea în tinerețe. Cei mai mari predicatori ai lumii au primit pe Domnul și au devenit renumiți, în tinerețe. E clar deci că, mișcarea creștinismului e o mișcare a tinerilor. Nu vrei și tu să fii în rândul lor? Isus are nevoie și de tine pentru lucrarea Sa.

2. Trebuie să ne pocăim în tinerețe, căci avem nevoie de Isus, în această viață. Viața pe pământ, fără Dumnezeu, e foarte chinuitoare. Sunt mulți cari spun că, e bine să te pocăiești în bătrânețe, pentruca să-ți poți petrece în tinerețe. Dar nu e așa. Viața fără Isus nu e o petrecere, ci o povară păcătoasă. Isus nu ne răpește viața de aici de pe pământ. El spune: „Eu am venit ca oile mele să aibă viață și s'o aibă din belșug”. Cei ce îl primesc pe Isus ca Mântuitor al lor personal în tinerețe, își mântuiesc și viața de aici și cea viitoare. Cel ce se pocăiește la bătrânețe, a pierdut toată viața și nu are din ea niciun folos.

3. *E nedrept să nu ne pocăim în tinerețe.* Dumnezeu a cerut dela Israel ca jertfă primele roade și floarea făinei. El cere și dela noi azi ce avem mai bun. El merită acest lucru, căci a jertfit pentru noi ce a avut mai scump — pe Fiul său Isus Hristos. E bine atunci, ca noi să dăm Diavolului floarea tinereții și puterea bărbăției

noastre și să-i lăsăm lui Dumnezeu oasele bătrâne când nu mai suntem buni de nimic?

Duminecă, 12 Iunie.

Aducerea sufletelor la Hristos

Textul: *Matei 4:18—22.*

1. *Fiecare credincios trebuie să lupte să aducă suflete pierdute la Domnul.* Ilr stos, a numit pe ucenicii Săi, „pescari de oameni”, „lumină”, „sare”, etc., arătând prin toate acestea, că ei sunt datori să aducă suflete la mântuire. Hristos a murit pentru toată lumea. Dar ea nu poate fi mântuită dacă nu aude despre jertfa lui Hristos, ca să creadă în ea. De aceea Domnul ne-a poruncit să mergem în toată lumea și să facem ucenici din toate neamurile. El are nevoie de tineri cari își vor jertfi viața pentru acest scop mareț. Suntem noi gata să răspundem la această chemare a Domnului?

2. *Orice credincios poate aduce suflete la Hristos.* Lucrul acesta nu se face numai dela amvon. Cea mai bună cale e cea personală, să vorbești cu oamenii unul câte unul. Cine nu poate face acest lucru? Câte ocazii nu avem noi să vorbim cu prietenii și prietenele noastre, cu vecinii și cunoscuții noștri despre Domnul? Trebuie să folosim orice cale pentru acest scop mareț. Fiecare ucenic al lui Hristos e dator să strălucească, prin cuvântul și viața sa, între cei pierduți ca ei să vină la Domnul.

3. *„Mare este plata voastră!”* Cei ce aduc suflete la Hristos au parte de următoarele binecăvântări:

- a). Viața lor spirituală crește prin acest lucru.
- b). Aducerea sufletelor la Hristos le aduce multă bucurie.
- c). Au parte de tovarășia lui Hristos aici pe pământ.
- d). Vor primi ca plată o cunună veșnică în ceruri.

Duminecă, 19 Iunie.

Botezul

Textul Matei 3:1—17.

1. Ce este botezul?

1. *Botezul nu este nașterea lui nou.* Simion magul și Anania și Safira, au fost botezați; dar tot nenăscuți din nou au rămas. Tâlharul de pe cruce n'a fost botezat, dar a fost născut din nou. *Învățătura că botezul mântuiește, a adus mult rău ereștirismului. Această învățătură a adus botezul copiilor. Căci, au spus oamenii, dacă botezul mântuiește, de ce să nu ne botezăm copiii de mici? Ce trist e, că oamenii au pus la o parte jertfa lui Hristos pe cruce, singura care mântuiește și în loc să-și zidească credința pe sângele Lui, și-au zidit-o pe apă obișnuită!*

2. *Iarși botezul nu este un legământ cu Dumnezeu. Biblia nu spune nicăiri acest lucru. Deci aceasta e o părere omenească și nu biblică.*

3. *Botezul este mărturisirea că am murit față de lume și am înviat față de Hristos. Moartea noastră față de lume și învierea noastră la o viață nouă în Hristos, trebuie să se întâmple înainte de botez. Aceasta se face prin nașterea din nou, când primim pe Hristos în inimile noastre. Prin botez numai mărturisim această lucrare făcută deja în sufletele noastre.*

II. Cine se poate boteza? Răspunsul e scurt: cel ce arată prin viața lui; că a murit față de păcat și a înviat la o viață nouă în Hristos. Nimeni altcineva nu trebuie să fie botezat. E un mare păcat să mărturisești că ai murit față de păcat când n'ai murit și că ai înviat față de Hristos când n'ai înviat. Inseamnă să minți pe Dumnezeu și pe oameni. Și dela această lege nu se poate abate nimeni. Bisericile cari botează pe cineva pentru căsătorii sau pentru că sunt copii ai pocăiților, calcă în picioare

Cuvântul lui Dumnezeu și își bat joc de botezul înființat de Hristos. Pedepsa nu va întârzia să vină peste astfel de oameni!

Duminecă, 26 Iunie.

Cina Domnului

Textul: 1 Cor. 11:23—26.

1. *Ce este Cina Domnului? Mulți oameni cred că Cina Domnului spală pe oameni de păcatele lor. E o învățătură numită „transubstanțiațiune” care învață că, atunci când preotul sau păstorul cere binecuvântarea lui Dumnezeu peste pâinea și vinul dela Cina Domnului, pâinea se face carne și vinul se face sânge într'adevăr al lui Hristos. Și atunci cel ce bea din acest sânge, este spălat de păcate. Noi credem că aceasta e o învățătură foarte greșită. Pâinea rămâne pâine și vinul rămâne vin și la Cina Domnului. Ele numai simbolizează sau reprezintă trupul și sângele Domnului.*

Biblia spune că Cina Domnului este „o amintire” și „vestire”. Domnul a așezat acest simbol ca, prin el noi să ne aducem tot mai mult aminte de suferințele și jertfa lui Hristos pe cruce. Noi suntem ispitiți să uităm repede cât de mult l-a costat pe Domnul mântuirea noastră.

II. Ce simbolizează Cina Domnului?

1. Ea simbolizează moartea lui Hristos pentru păcatele noastre. I. Cor. 11:26; Marcu 14:24.

2. Ea simbolizează unirea noastră cu Hristos. Ioan 6:53. Prin hrănirea noastră din legătura spirituală cu Domnul, — lucru pe care îl simbolizează Cina Domnului, — trăim sufletește.

3. Ea simbolizează unirea credincioșilor unii cu alții prin jertfa lui Hristos. I. Cor. 10:17.

4. Ea simbolizează unirea noastră împreună cu Hristos la masa cerească în Impărăția lui Dumnezeu. Matei 26:29.